

AVE MARIA

Januarij 1928.

20. letnik.

Manager:
Rev. Blanko Kavčič.
P. O. Box 443,
Lemont, Ill.
Phone Lemont 100-J2

"AVE MARIA"

Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

Editor:
Rev. Alex. Urankar.
1852 W. 22nd Place,
Chicago, Ill.
Phone Canal 4199

In the interest of the Order of St. Francis.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Pregledala in odobrila: Rev. Jeronim Knoblehar, cenzor; in Very Rev. Benigen Snoj, komisar.

Kolikokrat se bote sedaj-le v tem težkem zimskem času prehladili; zimske burje in vi-hre škodijo zdravju takoj, če niste utrjeni. Pa četudi si utrjen, te časih le prime prehlad. Sam ne veš, kje si na prepihu. Kdor se hoče obvarovati pred težjim prehladom, ki ima časih da-lekosežnejše posledice, naj si takoj naroči eno ali dve steklenici Lemontskega medu.

Pravi pristni domači med, ki ga ne prekos noben drugi. Sami veste, koliko blaga dobite dandanes po štorih in trgovinah pristnega, na avnega. Malo, malo prave strdi pa sploh ne dobite, razen kje na farmi.

Zatorej si je takoj naročite. Pišite na naslov:

AVE MARIA, P. O. Box 443, Lemont, Ill.

Bolezen hodi okoli. Bolezen te lahko po'osi sam ne boš vedel kedaj. Kaj je treba v slučaju bolezni? Telesnega in dušnega zdravnika. Zlasti pa še duhovnika, če se bliža smrt. O kako grdo je in sitno, če pride duhovnik s poslednjimi zakramenti, pa v vsej družini ni ene sveče, da bi jo prižgali pred Gospodom, nimajo križa, sploh nobene priprave nimajo za take slučaje.

Priskrbite si takoj dva svečenika in križ in drugo, kar je potrebno za poslednji zakrament.

Pišite v Lemont Box 443. Uprava Ave Marija, pa Vam bodo zaželeno takoj poslali. Cene so jako zmerne.

Že pred dvema mesecema je izšel KOLEDAR AVE MARIJE ZA LETO 1928.

Kdor ga še nima, naj si ga takoj naroči.

Tako lepega koledarja niste v vseh letih življenja Ave Marije dobili.

Vsebuje skoraj same povesti in še te so povečini same kratkočasne, poleg tega je poln lepih slik in fotografij iz ameriških fara in naselbin.

Lepo in dobro je poročilo iz naselbin, nad vse je lep in dober razgled po katoliškem in političnem svetu.

NAD 250 STRANI IMA, PA STANE SAMO 50 CENTOV. Ali ni to po ceni.

NAROČI SI GA TAKOJ, ČE GA ŠE NIMAŠ.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe Kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega Komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Januarij 1928.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

20. Letnik.

Ob srebrnem studencu.

France Jaklič:

VI.

OŠKO mesto ni bilo zadovoljno z odredbo škofovega oskrbnika.

"Zakaj v Tolmin? Čemu so trlice na gradu?"

S pestmi so žugali proti gradu, ki mestu navkljub ukrene drugače, kakor je želja meščanov.

"Tatovom prizanaša! Ubijalce izpušča!"

Vse pa je trla bolest, da bodo odnesli zločinci skrivnost s seboj na Tolminsko.

Nihče v Loki ne bo izvedel, kje je bil najden srebrni zaklad, kje je tisti bajni srebrni studenec.

Loka se je jezila, Loka je zabavljala in otožno zrla za čudnim krdelom, ki je zapuščal mesto.

Trije otovorjeni konji in trije gonjači poleg njih za levico pripeti na železno verigo, spredaj trije grajski žolnirji in zadaj trije. V takem redu se je pomikalo krdelo skozi poljanska vrata in dalje po dolini.

V spremstvu šestih škofovih žolnirjev so se vračali Alojnarji domov na Tolminsko, odkoder so bili prišli v Loko polni nad. Pa ko bi se že vračali v domačo grapo, naj bi že bilo, vse trpljenje bi se prenašalo lažje, toda ženo jih v Tolmin, na grad.

"Zakaj?"

Mestni sodnik loški ni našel nič pregrešnega na njih, samo plačali so tisto, kar so bili razbili in na gradu jih tudi niso hoteli imeti. Zdaj jih pa ženo v Tolmin, katerega od njih še nihče ni videl. O, ko bi ne bili tako trdno privezani na verigo, ko bi se dale železne zapestnice, ki jih sedaj žulijo, razpotegniti in bi roke dobile potrebno prostost, o, tedaj bi videli žolnirji. Alojnarji bi povili žolnirje z meči in kopjem vred in jih pometali v graben, kjer naj bi bili vodo, sami bi pa krenili prek temnih lesov v nepristopne globine.

Toda pomagaj si! — Potrpi, ko ti reže železo v meso, kjer te zbada in žge, da ti prihajajo solze v oči. O, tebi ni usmiljenja. Tuj jezik govori žolnir, ki te spremlja. Njegova dolžnost ni ustrezati tebi, ko je kruh drugega gospodarja.

Krohota se ti, ko ga prosiš, da ti naj olajša trpljenje, da naj zrahlja zapestnice in ne verjame ti, da ne zbežiš nikamor, ako ti sname železje.

"Naprej! V Tolmin!"

Tako ti kriče, ako se namerjaš vstaviti in se odpočiti, ter te pehajo naprej.

"Usmilite se nas, ako ste kristjani!"

"Hahaha! Roparji! Ubijalci! Tatovi!"

"Nikdar! Nikdar!"

Tedaj se je pa poveljnik oddelka pognal k staremu in je korakal poleg njega. In ko je začel govoriti s starim, ni bila njegova beseda več tako trda in osorna, četudi mu je govorica še delala preglavice, zakaj tujec je bil. Staremu je ugajala dobrohotnost žolnirjeva, zakaj spoznal je, da bi ne bilo slabo, ako bi mu bil žolnir naklonjen. Razgovor med njima je postajal čimdalje zaupnejši, zlasti še, ker je žolnir popravil staremu zapestnico, da ni več tako rezala.

"Povej mi, kje si dobil srebro!" je vprašal žolnir potem, ko sta govorila že o marsičem in vprašanje ni bilo preveč izsiljevalno.

Alojna ga je pogledal izpod čela in najraje bi mu bil odgovoril: kaj te pa skrbi?

Toda premislil se je in požrl ostro besedo in rekel:

"Kaj tudi ti verjameš, da sem ropar in ubijalec?"

"Nisi! To vidim! To spozna vsak, ki vas vidi."

"Tako nas izpusti, ker veš, da smo nedolžni."

Žolnir se je zasmel in mu je povedal, da mora izvršiti ukaz loškega kastelana ter je vrtal dalje:

"Vem, da nisi kradel in nisi ubijal. Vendar povej, kje si dobil srebro in kako! To bi rad vedel!"

"Kaj nisem povedal? Kaj samo ti ne veš, ko sem vendar povedal pred sodnikom in oskrbnikom. Toda verjeli mi niso! Voda ga je prinesla!"

"Jaz pa verjamem. Samo povej mi, kje je studenec, ki bruha srebro!"

Alojna ga je pogledal in se nasmejal.

"Povej!"

Stari je odmajal z glavo, toda oni še ni odnehal, sklonil se mu je na ušesa in mu obljubil:

"Vse tri izpustim, ako mi poveš, kje je tisti studenec in mi ga pokažeš."

Pa tudi ta blesteča obljuba starega ni omamila in je le odmajeval in si šepetal:

"Hudobec me skuša! Ne udam se!"

Kancijan Anderlajn, poveljnik oddelka, ki je gnal Alojnarje v Tolmin, je nevoljen prekinil razgovor in pustil trdovratneža.

Rad bi bil mislil na druge reči, a čimbolj se je silil, tembolj ga je mučila radovednost, da bi prodrl zaveso, ki zagrinja srebrno skrivnost. O, prepričan je bil, da so njegovi jetniki res dvignili zaklad iz zemlje, da ni bilo treba ubijati nikogar in ne ropati. Kakor so v gorah njegove domovine zakladi železne rude ter se v zemlji dobiva svinec in kositar, in se je v davnih časih kopalo rumeno zlato, kar se je bajalo po vseh družinah od roda do roda, tako so ti kmetje lahko našli srebro, ki je priteklo z vodo iz osrčja zemlje na dan.

O, koliko zgodb je slišal od svojih tovarišev še tedaj, ko je namesto kopja in meča sukal rudarsko kladivo in je delal v rudnikih, zgodb o srečnih ljudeh, ki so po naključju zadeli na žile zlahtne rude in obogateli čez noč, kar je želja vsakega trpina. Ali se ne zgoščujejo misli slehernega rudarja v pričakovanju, da bo trčil nenadoma na zlahten zaklad in bo konec skrbi in trpljenja.

Kancijan! Kancijan!

Lej neokretnega kmeta, ki je našel zlahtno kovino in ni poznal njene vrednosti, ki je ravnal tako nerodno, da ga gonijo kot tatu in roparja iz ječe v ječo, namesto da bi vžival sadove srečnega naključja. Nespametni!

Kancijan Anderlajn! Ti bi znal drugače izkoristiti darove, ki bi ti padli iz nebes v naročje. Ha! Tedaj bi odložil meč in kopje, nehal bi za zanikrno plačo in slab kruh varovati tuje imetje in bi postal svoj gospod.

Zazibal se je v sanje o gosposčini in je v duhu pil vse sladkosti in radosti, ki jih prinaša izobilje.

Ko se je zbudil iz srečnih sanj in je videl resnost življenja, je nevoljen zadrevil tovarno žival in vkle njene jetnike k hitrejšemu korakanju. Sam si je pa mislil:

"Ta bi mi lahko pomagal! Ta bi me lahko rešil! Neumnjež sebični!"

In še bolj je premišljal, kako bi izvedel kmetovo skrivnost, kako bi prišel do zaklada, do sreče.

Mohor Alojna pa še ni bil pripravljen izdati skrivnosti. Samo on in njegov rod naj bi vedel za njo. Njegovi naj bi uživali dragoceni zaklad, zakaj šele zdaj, po trpljenju, ki ga mora prenašati, ga je prav precenil in ve, koliko je vreden.

"Ne! Ne! Ne!"

Res je bila žolnirjeva ponudba vabljava. Prost bi bil on in otroka. Domov bi šel namesto v Tolmin. Trpljenje bi bilo končano, toda za njegovo skrivnost bi vedel takoj ves svet in po zakladu bi bilo, zakaj vsiljivec ne bi molčal.

"Ne! Ne! Nikdar ne!"

In stisnil je zobe, da je lažje prenašal bolečine in težave pota. Gluhega se je delal, da ne bi slišal ječanja sinov, ki sta tarnala zaradi bolečin; srce si je obdajal z oklepom, da bi ga ne premagalo ganotje.

"Ne! Ne!"

Neskončno daleč se je vlekla pot. Še nikdar ni bila poljanska dolina tako dolga in pot tako slaba. Pri vsakem koraku se je nategnila veriga in se je železje zajelo v živo meso. Roke so otekale in kri je brizgala iz ran. Žulji na nogah so pekli in roji muh, ki so se podili za konji, so se dali nesrečnikom na život in vbadali, da so se napajali s človeško krvjo. Vročina je bila neznosna in strašna žeja jih je mučila. Nikogar pa ni bilo, ki bi sočustvoval z njimi.

"Naprej!"

Poveljnik je priganjal, ako so nesrečniki pešali in se ustavljali.

Tedaj je staremu nepretrgoma zvenela v ušesih beseda žolnirjeva.

"Povej!"

Čarobne so bile slike, ki jih je vzbujala kratka beseda, pa tudi usodne.

Stari se je še bolj stisnil in še trdovratneje sikal:

"Ne! Ne! Ne!"

"Vse se pretrpi! Tudi tega bo konec!"

Toda čimdalje hujše je bilo. Zmagovalo jih je trpljenje in bolečine. Sinova nista mogla zadrževati solz, ki so jima z znojem vred lile na zemljo.

"Ali je še daleč do Tolmina?"

Tako sta začela spraševati čimdalje bolj pogosto, a odgovarjalo jim je samo krohotanje trdosrčnih žolnirjev in poveljnik je zagnal porogljivo:

"O, to je šele dobro jutro!"

Torej trpljenje še ni zvrhano. Vse premagovanje ni nič pomagalo. Ihtenje mladcev, ki so prej opešali, kakor utrjeni oče, je postajalo čimdalje bolj krčevito in glasen jok se je razlegnil, ki pa ni

omehčal trdosrčnih spremljevalcev, ki so se le krotali.

Samo oče je prosil:

“Potrpita, fanta! Potrpita! Vse bo minilo!”

Tako so se privlekli na Razpotje, ko se jim je začela odpirati temna grapa. Onkraj grape na zapadu so se stegovale zelene Kobalove planine in

Prijatelj otrok.

temna pobočja Struških gor z Gladko skalo in Tičnico.

Po mračnih soteskah so šumele vodice in drvele v grapo, ki je zbirala vode z vseh bregov in jih odajala naprej in naprej.

Čimdalje bolj se je odpirala grapa; globel je postajala prostornejša, ob gorskem pobočju so se po-

kazale ravnice, ki so se spuščale do vode. Željne oči Alojznarjev so iskale mesto, na katerem bi zagledale leseno hišico, svoj dom. Iz globeli se je vzdigoval vlažen zrak, nasičen z vonjavo gozdov, ohlajen v senci sotesk in mraku gozdov. Najbolj hladilen balzam bi ne mogel tako blagodejno vplivati na živce utrujenih in strtih, ne bi mogel tako hladiti telesnih ran, kakor jih je hladna sapica, ki jim je pihljala nasproti.

Za trenutek so pozabili na svojo usodo, na bolečine, in so se vdali prijetnim občutkom, ki so jih obšli.

Dom, tako blizu!

Na mestu, kjer se je cepila od glavne tovarniške poti steza, ki je vodila navzdol po Špehovi grapi v dolino in na dom Alojznarjev so zavili konji z glavne poti in so hoteli navzdol po stezi, zakaj žival je vedela, kje ima jasli.

Vrsta se je kar hipoma razdrla. Prednji stražniki so šli naprej, konji v stran, jetniki so se obotavljali in premišljevali, ali bi šli s konji ali stražniki, sinova sta začela nagovarjati očeta. Zdelo se je, kakor bi jetniki hoteli izkoristiti nered. Tedaj so stražniki od zadaj začeli kričati in so planili vmes, da bi preprečili pobeg. Prednja straža se je obrnila in nastavila kopja, kar je nered le še povečalo. Z velikim kričanjem, preklinjanjem, prerivanjem in suvanjem, se je vrsta zopet vzpostavila. Dobila jih je žival, še več pa jetniki. O, kako so jih suvali in pehali, kako nategovali verigo, ki je na razbolelih vklenjenih rokah povzročala neznanske bolečine. Stok in jok se je razlegnil, kar pa ni ganilo brezsrčnih spremljevalcev, ki so še nalašč napenjali verigo, da so bile bolečine večje.

“Naprej! Naprej!” je ukazoval Kancijan Anderlajn in pogledoval starega porogljivo, češ, sam si kriv.

O, saj je bila starega Alojna obšla misel, da bi se udal. Bližina doma je bila tako mamljiva in bolečine tako neznosne.

“Udaj se!”

Vso železno voljo je napel, da je zatrl zapeljivi glas in s stisnjenimi zobmi sikal:

“Ne! Ne! Ne!”

Zavedal se je, da le tako ohrani zaklad.

“Otroka, potrpita! Minilo bo!” je tolažil oče sinova, ki sta jokala zaradi bolečin in jima je bilo tem huje, ko sta videla, da gredo še naprej mimo doma.

“Oče! Oče!”

Stari je dobro vedel, kaj pomeni obupno klicanje, ki mu je šlo v srce.

Hrepenenje po domu je bilo, ki je premagalo vse druge občutke, ki je sprožilo obupno klicanje sinov in njega samega vsega zbegalo. Kakor blisk mu je

posvetilo:

"Tolmin! O strašna pot! Ječa! In kaj potem? V grapi pa? dom njegov, družina, mir, konec trpljenja.

Sklepi so se začeli majati.

"Ali bo res vsega konec, ako pove, kje je dobil srebro? Kaj neki mu more škoditi, ako pokaže studenec loškemu žolnirju?"

"Ne! Ne!"

Pahnil je misel od sebe in se je naredil trdega, da bi odbil vsa zapeljevanja.

Stražniki so udarili in zagnali neusmiljeno:

"Naprej!"

Začeli so se oddaljevati z mesta, ki je bilo domu najbližje. Nepopisna bridkost jih je objela. Tedaj sta sinova še bolj zajokala in sta klicala vsa strta:

"Oče! Oče! Oče!"

"Hahaha!" se je zakrohotal surovo žolnir in ga nevoljno ošinil. "Tovore si lahko vzamem in tudi konji ne bodo dolgo tvoji. Naprej, ako nečeš! Naprej!"

Sinova, ki sta vsa v pričakovanju poslušala razgovor in upala na rešitev, sta bila popolnoma obupana ter sta ponovila:

"Oče! Oče!"

Tedaj je Mohor Alojna izprevidel, da mora z resnico na dan, da je njegova volja popolnoma premagana.

"Stoj! Saj nisi voda!" je ustavljal poveljnika, ki jih je priganjal.

"Pa bodi! Pokažem ti! Vse ti povem, kje sem dobil srebro. Veš, pa samo tebi!"

Naglašal je zadnje besede.

Kancijan je zadovoljno prikimal:

Millet:

Pastarica.

"Ali naju ne razumeš?"

Tedaj se pa Mohor Alojna ni mogel več ustavljati. Presunilo ga je obupno tarnanje otrok. Vsi sklepi so se mu v hipu zrušili in tudi njegovo srce je napolnilo domotožje.

Namignil je poveljniku in mu rekel:

"Kaj si govoril prej, da nas lahko izpustiš? Zdaj nismo več na loškem svetu."

Kancijan Anderlajn je spoznal, da je prišel trenotek, ko bo izvedel kmetovo skrivnost. Zadovoljen smehljaj mu je zaigral, ko je odgovoril:

"Kakor sem rekel! Takoj ste prosti!"

Vendar je stari še poskusil izmotati se in še nadalje prikrivati najdišče srebra.

"Vse tri tovore ti pustim in še konje po vrhu, ako si mož beseda."

"Velja! Meni, pa nikomur drugemu."

Tudi Kancijan je bil mnenja, da je najbolje, čim manj ljudi ve za skrivnost.

Alojna se je bojeval z najrazličnejšimi pomisleki, ki so se mu še usiljevali, da je težko dihal in je bil ves moker od težav.

Stražniki so se nekaj sporekli v jeziku, katerega Alojnarji niso umeli, nato pa je poveljnik pristopil k jetnikom in jim odpel verige, zakaj videl je, da se ni treba bati kake zvižace in se šestim oboroženim ljudem ni treba bati treh, ki so utrujeni in zmučeni ter golih rok.

Čez nekaj trenotkov se je spustilo krdelo po Špehovi grapi v dolino.

(Dalje prih.)

Pomenki o veri in neveri.

Rev. Bernard Ambrožič:

(Dalje.)

MIHA je torej napeljal pogovor v drugo smer. Takole je rekel župniku:

"Mister župnik, jaz vam pa kar naravnost povem, kako je z menoj. Nekdaj nisem bil ravno brez vse vere. Hodil sem v cerkev in lepo se mi je zdelo, imeti vsaj malo vere. Odkar sem v svetovni vojski, bral in videl, kako so šli zvonovi iz lin za kanone in kako so duhovniki s škofi in papežem vred blagoslavljali orožje, me je pa vse minilo. Oči so se mi odprle in spoznal sem, da je vse skupaj prazna slama, ne pa resnična vera."

Miha je utihnil in prepričevalno zapičil pogled v župnika. Tone se je zadovoljno premaknil na stolu in nekoliko izpod obrvi, vendar s skrbljivo radovednostjo motril "Mistra župnika". Vesel je bil, da je dobil v osebi prijatelja Mihe dobrega pomagača, na drugi strani se mu je pa zdelo, da bo župnik tudi ta napad brez nevarnosti vzdržal. Tone je pač imel že nekoliko skušnje v debati z župnikom, Miha je pa popoln novinec. Zato je na tihem sklenil, da bo v nastopajočem boju krepko stal ob strani svojega prijatelja.

Kaj pa župnik? Mirno je poslušal Miho in je otrešel pepel od cigarete v pepelnjak kot bi ne bilo nič posebnega. Na ustnicah mu je igral rahel nasmeh zavoljo "Mistra župnika", dasi je imel že večkrat opraviti z ljudmi, ki so se strogo ogibali besede "Father". Miha se mu je na ta način najlepše predstavil...

"Gospod Miha, ali ne bi hoteli nekoliko bolj na široko razložiti nerodnosti, ki tiče v teh rečeh?" je dejal župnik.

"Treba prav za prav ni," je ogorčeno pribijal Miha, "toda če se delate nevednega, vam lahko še kaj dodam. Pomislite no! Taka grozna morija po vsem svetu, duhovniki in papež jo pa blagoslavljajo. Pomislite! Vsak kanon dobi poseben blagoslov, da bolj uničuje in razbija, vsaka krogla, da bolj mori, vsak bajonet, da bolj preliva človeško kri! In to v imenu krščanske vere!"

Miha je kar sopihal od ogorčenja, Tonetu so se bliskale oči...

"Gospod Miha," je rekel župnik, "vi ste vse preveč veren mož. Pravite, da ne verujete v Boga, zakaj pa v blagoslov tako močno verujete?"

"Pša," je zamahnil Miha, "jaz ne!"

"Pa ste dejali, da blagoslovljen kanon bolj uničuje, blagoslovljena krogla bolj mori, blagoslovljen bajonet bolj reže. Iz vaših besed sem torej povzel, da bi svetovna vojska ne bila tako kruta, ako bi orožje ne bilo blagoslovljeno."

Miha je postal hud.

"Mister župnik, ne obračajte mojih besed! Razume se, da sem to govoril s stališča cerkve, ne, kakor da jaz tako mislim. Cerkev pa gotovo tako misli, zato je šla in blagoslavljala."

"A tako, Miha! Potem vam moram pa prav brez ovinkov povedati, da ste tu v veliki zmoti. Misli, ki jih vi pripisujete Cerkvi, Cerkev nima in jih nikoli ni imela."

"Zelo sem radoveden, kako boste zopet zavili, gospod župnik," se je oglasil Tone.

"Prijatelj, bodimo popolnoma resni. Niti najmanj ne bom zavijal in prav nič se ne bom izvijal, samo lepo natanko vama bom razložil, kaj je blagoslov sploh in kaj je blagoslov orožja posebej, pa bosta spoznala, kako brezpomemben je tudi ta nov vajin ugovor."

"Torej krščanski nauk v ljudski šoli!" je vzkliknil Miha zaničljivo.

"Moram pritrditi," je dejal župnik. "Prav za ljudsko šolo bo ta pouk, toda opróstita, resnično nisem jaz kriv, da se nista že tam tega naučila."

Miho je zbadlo, pa je molčal. Tone se je prisiljeno nasmehnil.

"Torej poslušajta! Da ne bo moj pouk preveč dolgočasen, vaju bom najprej dve reči vprašal. Prvič mi povejta, če sta že kedaj videla kako molitev, ki jo duhovnik moli, kadar blagoslavlja. Na primer molitev, s katero blagoslavlja orožje?"

Tone je rekel "ne", Miha je samo odkimal.

"Dobro," je nadaljeval župnik. "Povejta mi še to. Ali se vama zdi, da se blagoslovljena stvar po blagoslovu kaj izpremeni sama na sebi ali pa vsaj v svojih lastnostih, oziroma učinkih?"

"Smešna ideja!" je rekel župnik. "Izvezeti moramo seveda zakramente, pa to itak ne spada sem. Navadna blagoslovila pa res stvari same ne izpremenene."

"Predaleč greste, Mister župnik!" je porogljivo vzkliknil Miha. "To ni več krščanski nauk, to je popuščanje pred premočnim nasprotnikom. Če bi bil jaz veren kristijan, bi bil dolžan vaše krive nauke sporočiti škofu, da vas odstavi!"

Tone se je sladko smejal in je bil z Mihom ne samo izredno zadovoljen, temveč bil je ponosen nanj.

"Gospod Miha, žal mi je, da moram jaz nekaj drugega ugotoviti. Če bi ne bili že parkrat danes izjavili, da ste brezverec, bi bil primoran konstatirati, da ste krivoverec!" Tako je odgovoril župnik.

"Huda reč to!" je vzkliknil Tone. "Čujmo, čujmo!"

"Torej čujta! Blagoslov ni nič drugega, nego molitev Cerkev, ali prošnja, ki jo Cerkev pošilja k Bogu za dušni in telesni blagor vseh tistih, ki bodo dotične stvari pravilno rabili. Pri tem ostane stvar sama na sebi prav taka kot je bila poprej. Molitev Cerkev, tako pač ona veruje in duhovniki ž njo, pa ostane opravljena pri Bogu in pomoč božja res pride v pravem času tistemu, ki blagoslovljeno stvar pravilno rabi. Če jo zlorablja na ta ali oni način, blagoslov duhovnikov in pomoč božja nikoli ne moreta biti ž njim."

Miha in Tone sta premišljevala . . .

"To je torej kratek pa točen pouk o blagoslovu. Sama lahko obrneta ves ta pouk na naš slučaj: blagoslovljenje orožja."

Miha se je ojunačil.

"Mister župnik, zelo ste poudarjali besedo 'pravilno'. Gotovo namenoma. Zdi se mi, da vas razumem. Hoteli ste reči, da se na primer blagoslovljena voda ne sme rabiti za napajanje živine. Pravilno jo rabi po vašem tisti, kdor se ž njo kropi, križa in tako dalje. Kako naj se pa blagoslovljeno orožje pravilno rabi, ko je vendar orožje zato tu, da se ž njim mori, razbija, uničuje. To pa ni človeško, še manj menda more biti krščansko, če je namreč krščanstvo vsaj približno tako lepo, kakor se dela."

"Po človeško in po krščansko je, da se v silobranu sme rabiti orožje."

"Ha, ha, ha!"

Miha in Tone — oba sta se zakrohotala. Potem je Miha nadaljeval:

"Avstrija je bila v silobranu pred Srbijo, Srbija pred Avstrijo, Nemčija pred Rusijo, Rusija pred Nemčijo, Anglija pred Turčijo in tako dalje in tako dalje. Vse, druga pred drugo v silobranu! Mister župnik, ne norčujmo se sami iz sebe! Skoraj v vseh slučajih se ta 'silobran' po domače imenuje imperalizem. Katoliška cerkev je pa v vsaki državi posebej ta prokleti imperalizem podpirala s tem, da je vsem armadam dala na pot svoj materinski blagoslov. Skoraj bi lahko rekel, da je ona pognala ljudi drug drugega morit. Če je bilo mogoče govoriti o silobranu, pove vendar zdrava pamet, da ni bil silobran vsepovsod. Zakaj pa ni Cerkev odrekla blagoslova armadam onih držav, ki so šle očitno po krivici v vojsko?"

Župnik se je pomilovalno nasmejal in je mirno vprašal:

"In katere države so bile to?"

"Po mojih mislih vse, ker vojske sploh ne bi smelo biti. Nekatero pa še prav posebej, tako Nemčija, Italija . . ."

"Tudi jaz mislim, da bi vojske sploh ne smelo biti. In Cerkev je mislila to že zdavnaj pred nama. Toda če se države in narodi nočejo ravnati po najinih mislih in po mislih Cerkev — ali bomo mi trije

dajali za to odgovor? — Kar se pa tiče vaše druge misli, gospod Miha, vas pa samo vprašam, zakaj niste Cerkvi in sploh vsemu svetu ob začetku vojske povedali, na kateri strani je pravica in na kateri krivica?"

"Nespametno vprašanje!" je zamahnil Miha.

"Saj je res nespametno, toda oprostite, nič bolj pametno ni bilo, kar ste poprej rekli vi. Kdo na vsem božjem svetu je mogel takrat presoјati pravice in krivice vojskujočih se držav? Danes je lepo število let za nami po tistih dogodkih, pa svet še vedno išče krivca svetovne vojske. In ga bo še iskal. Cerkev se ni udeleževala raznih diplomatskih posvetovanj in konferenc generalnih štabov, kakor se tudi druga javnost ni. To smo vedeli, kar so nam diktirali od tam, kjer sta bili doma moč in sila, in to smo vedeli, da se moči in sili ni bilo mogoče ustavljati, ako nisi hotel dobiti kroglice v glavo. In če je bilo nekaj časa tudi navdušenje za vojsko, je bilo pač tudi to od tod, ker so vladajoči krogi znali tisto navdušenje vzbuditi."

"Mister župnik, spet ste jo zavozili. Sila, pravite. Tudi drugod sem že slišal, češ: duhovniki so morali blagoslovljati. Sam papež je moral blagosloviti orožje Lahov, ki je šlo v krvavi ples zoper ono orožje, ki ga je blagoslovil dunajski kardinal. Ha, morali so! Zakaj se pa niso uprli? Zakaj pa niso postali mučeniki, saj tako radi pridigajo o mučeništvu in mučnikih!"

"Gospod Miha, prav brez potrebe ste se takole razvneli. Najprej blagovolite vzeti na znanje, da je nisem nikamor zavozil. Zelo ste jo pa zopet enkrat zavozili vi, ki ste svoje besede nalašč ali po nerodnosti napak razumeli. Nisem poudarjal, da so duhovniki morali orožje blagoslovljati, trdil sem le, da so ljudje morali na vojsko. To je pa precejšnja razlika. Morda je bil kak "Feldkurat" prisiljen orožje blagosloviti, ker je to pač spadalo v krog njegove službe. O drugih duhovnikih bi se pa to težko trdilo, gotovo pa ne o papežu, če je res blagoslovil."

"Torej so delali to prostovoljno? Toliko slabše zanje!"

"Prav tako dobro ali pa prav tako slabo. Zakaj hudega to ni bilo nič. Naj vama pojasni ta primer. V Ljubljani je bila družina, katere mati je imela sestro v Beneški Sloveniji. Obe sestri sta imeli sinove vojake. Ljubljanski bratranci so se borili v avstrijski armadi zoper beneške bratrance v laški armadi. Ali mislite, gospoda, da niste dali obe materi svojim sinovom blagoslova na pot? Ali se vama zdi, da to ni bilo prav? Ali jim nista smeli voščiti vse sreče in vsega varstva božjega v vojski? Še več! Vzemimo, da je beneška mati vedela, da se njen ljubljanski nečak bori v tisti armadi, zoper katero gre njen lastni sin — ali ni mogla ljubljanske-

mu sorodniku enako kot svojemu sinu voščiti sreče in blagoslova?"

"Primeri šepa!" je zamahnil Tone.

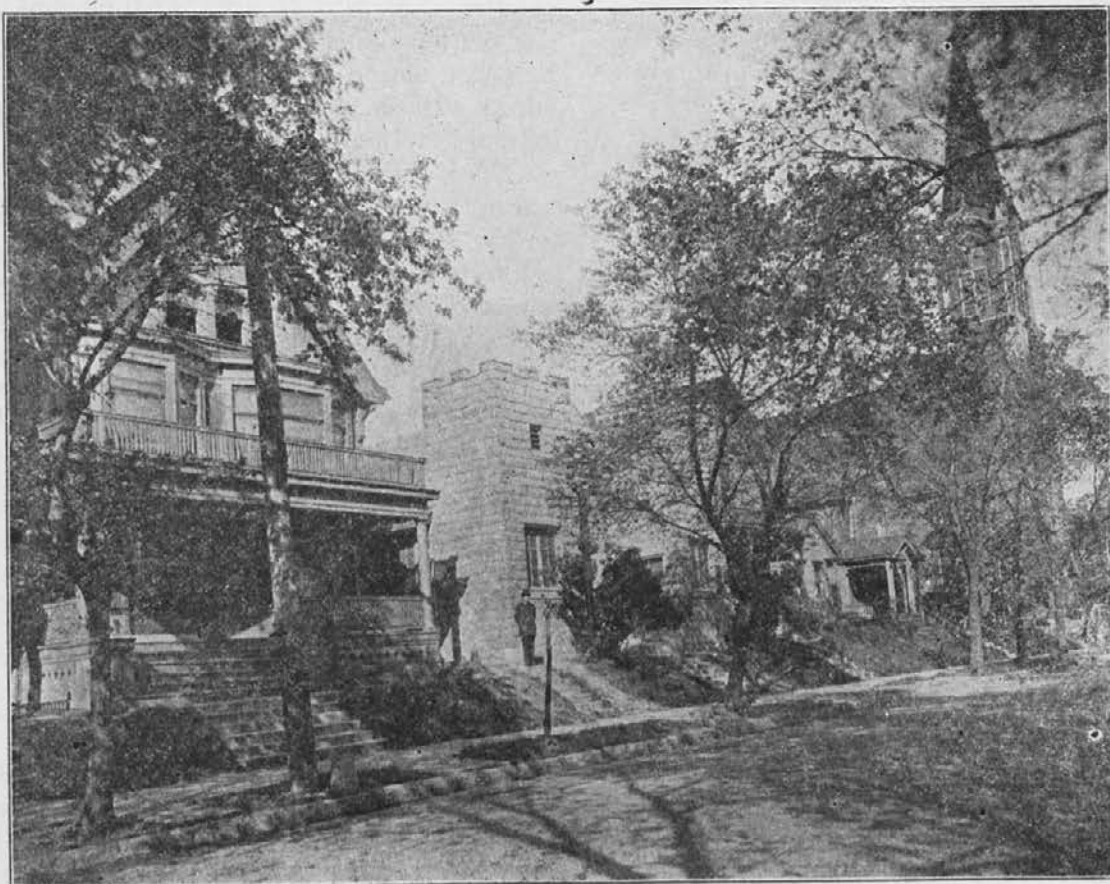
"Šepa," je rekel župnik, "če nočete razumeti, kakšen pomen je imel blagoslov orožja. Pa sem vama že poprej razložil, da tisti blagoslov ni veljal orožju, temveč ljudem, ki so ga nosili — ne po naročilu Cerkve, temveč po naročilu svojih držav. Če bi bila mogla Cerkev državam prepovedati vojsko, bi lahko blagoslavljal svoje ljudi v njihovih domovih pri delu in v njihovih cerkvah pri molitvi, kar vse prav rada dela dan za dnem, kadar je mir. Ker so pa bili možje in fantje pod orožjem, jih je pač ondi blagoslavljal, kjer jih je našla. Ako bi bila dejala: možje in fantje, vrzite orožje od sebe in pojdite domov — kaj bi to pomagalo? Po svetu bi zašumelo: Cerkev se nima vtikati v državne reči, Cerkev se ne sme brigati za politiko! Tako bi završalo

in vidva, prijatelja, bi prav gotovo to vršanje po svojih skromnih močeh povečala. Saj sta gotovo tudi vidva za to, da se Cerkev nima vtikati v politiko."

Seveda sta bila oba za to, ali v tem trenutku se jima ni zdelo prav primerno, župnikovo vprašanje preveč pogumno potrditi. Župnik je torej nadaljeval:

"Tako, vidita. Razložil sem vama stališče Cerkve, ki jo jaz častim kot mater vseh katoličanov, ki so moji bratje in sestre. Ako bi tudi vidva gledala Cerkev s takimi očmi, bi morala brez ovinkov pritrčiti mojim besedam. Dokler jo pa imata za sovražnico človeškega rodu, tudi mojim besedam ne moreta verjeti. Kot poštenjaka vaju pa prosim eno: ne sprašujta po namenih Cerkve pri njenih zagrizenih sovražnikih. Sedaj pa z Bogom! Moj čas je potekel."

(Dalje prih.)

Hrvatska cerkev in šola v Milwaukee, Wisconsin.

(Ondi so letos slov. šolske sestre prevzele pouk. Fari župniku je Rev. J. Jesih, delavni urednik Naše Nade, hrvatskega tednika, ki ga tiska slov. tiskarna "Edinost" v Chikagi.)

Misijonar.

P. Krizostom Sekovanič:

UDOVITO lep in pojoč večer je bil to. Sonce se je obupno grabilo s svojimi žarečimi prsti za obronke reatinskih gričev in se nato upehano potopilo ter izgini.

Sedel sem na nizki zidni ograji samostanskega vrta in zrl v dolino, ki se je silno hitro ogrinjala v rahlo meglico. V mestu pod menoj so se počasi priče prižigati luči in v daljnem Kontilijanu so že tudi živo zaplapolale.

Z zaprto knjigo v roki sem sedel čisto sam in sem sanjal Bog vedi o čem, ko začujem za seboj rahle korake. Nisem imel časa okreniti se — že sem bil vklenjen v presrčen objem.

"Ti si, Alpago," sem kriknil ves vesel in sem vstal. "Cel dan te čakam in prideš tako pozno. — Veš, kar obupal sem že, da te ne bo..."

"Tiho! Kaj sanjaš? Če rečem, da pridem — pridem — prišel sem in sem tu. Veš, imel sem smolo. V Greču sem zamudil vlak; ravno pred nosom mi jo je popihal."

Veselo se je zasmeljal in si popravil kapuco, ki mu je zlezla preveč naspred. V očeh so se mu zalesketale prve večerne zvezdice v čudovitem nedolžnem soju.

Nisem mogel odtrgati svojih oči od njegovih — tako nekaj čudovito lepega je žarelo v njih.

"Ti sanjač ti sanjavi!" me je pokregal. "Pa si se zopet nekam zaveroval..."

"Tiho!" sem mu strogo zaukazal, kot on prej meni, in takoj nato sem se spomnil na njegovo dolgo pot:

"In nato si jo primahal peš k nam?"

"Kako pa drugače kot peš."

"Torej tri, štiri ure — še več..."

"Pah," je zamahnil prezirno z roko, "kaj je to za misijonarja in za takega Samsona, kot sem jaz? Poglej me no enkrat dobro, poglej!"

In visoko je vzravnaval svojo močno in lepo postavbo pred menoj. Priznati sem moral, da je kot Samson — samo oči njegove so oči najnežnejšega ange-la v nebesih.

"In jutri zjutraj jo mahnem v Fonte Kolombo, da opravi na mestu, kjer je napisal naš oče Frančišek sveto vodilo, najsvetejšo daritev — veš."

Malo je počakal, potem pa je ponovil zadnjo besedico še trikrat: "Veš — veš — veš" in tako krepko odločno, da sem res moral vedeti in vzdihniti: Od svojega načrta tudi za las ne bo odstopil!

"Pa ne boš šel! Jutri ne greš nikamor; lepo si odpočij in v četrtek bo..."

Z roko mi je zamašil usta, da nisem mogel dokončati stavka.

"Tiho; nobene besedice mi ne zini več o tem! Moj načrt je vklesan v kamen. Moje življenje ni študentovsko ali pa profesorsko, kot tvoje. Jaz sem misijonar. Niti enega trenutka ne smem v tej svoji službi zamuditi. Meni se mudi, mudi... Hiteti moram, hiteti!"

"Kam se ti mudi?" sem ga vprašal malo užaljen.

"Ne drži se tako hudo!" me je zaprosil z mehkim glasom. "Poglej, namenil sem se, da obiščem vsa najznamenitejša Frančiškova svetišča. Danes sem bil v Greču (Greccio), jutri grem v Fonte Kolombo (Fonte Colombo); v četrtek se odpeljem v Asizij na Frančiškov grob in v petek jo mahnem na Verno."

"In kaj potem dalje?"

"Potem grem domov, da še enkrat objamem svojo ljubo mamico in sestro, ki me že tako hrepeneče čakata — in nato — nato, aj ljubi moj — nato pa s prvim parnikom preko morja na Kitajsko oznanjat Kristusa, obujat mrtve duše k življenju — temo spreminjat v jasen dan. Kaj ni moj načrt lep? Ali ne bo moje življenje nad vse lepo?"

"Tvoje življenje je že zdaj nad vse lepo," sem vzdihnil resnično ganjen. "O, da bi mogel biti jaz to, kar si ti! Tvoje življenje ni drugega, kot petje in cvetje in sonce in ples. Preko vsega greš, kot da se s svojimi sandalami zemlje niti ne dotikaš."

"Kaj bi tisto," se je zasmeljal sočutno. "Pa pojdi z mano!"

"Saj veš, da sem prosil predstojnike dovoljenja — pa so mi prošnjo odbili."

"Prav so imeli. Ti bodi lepo lektor in vzgajaj študente za misijonske ideje — in le-ti bodo storili tekom let mnogo več, kot pa bi ti mogel storiti."

Krepka je bila ta beseda, pa sem jo vdano prenesel.

Oglasil se je mali zvonček v zvoniku in naju povabil na kor k večerni pobožnosti.

Precej po molitvi smo šli v refektor k večerji. Pater Alpago je sedel poleg mene ves zažaren v obraz in židane volje; neprestano se je šalil, a jesti ni hotel vkljub mojemu neprestanemu prigovarjanju prav nič. — Po večerji se je hitro poslovil s pretvezo, da je truden in da se mora krepko odpočiti za jutrišnjo naporno pot.

* * *

Na porti sem stal in ga čakal.

"Aj, čemu, čemu," je zapel, skačajoč po stopnicah. "Čemu si vstal zaradi mene tako zgodaj? Saj se popoldne že vrnem — poslovala se bova jutri... Mar bi se bil še malo potuhnil pod odejo in zaril v blazino — mnogo bolje bi bil storil..."

Krepko me je zgrabil za roko in me pol nesel

pol tiščal skozi porto. Pod mogočno cipreso, ki se košati pred cerkvenim pročeljem, me je šele izpustil.

Z obema rokama je široko zakrilil in poln blaženega smeha vzkliknil:

"Poglej, kako lepo jutro nam je dal dobri Bog!"

Pa se je naenkrat zgrabil za prsi:

"Veš, tako me zbode včasih nekaj tu notri . . ."

Pogledal sem mu v obraz in sem se resno prestrašil; bil je smrtno blede.

"Pa nikar ne pojdi, pater Alpago, poglej . . ."

"Adijo! Na svidenje!" mi je presekala stavek, mi segel v roko in že isti trenutek zbežal po strmi stezici v dolino. Kakor jagnjece je skakal; s sandali se je komaj, komaj dotikal peščenih tal.

"Počasi! Počasi!" sem kričal za njim.

V odgovor je veselo zavriskal, se okrenil za trenutek, zamahnil trikrat visoko z robcem in pol minute nato je s par ogromnimi skoki stal sredi velike ceste.

Z rutico si je otrl čelo, lica in vrat. Visoko se je nato zravnaval in si pogladil dvakrat, trikrat prsi, kot bi hotel zapovedati: Mir tu notri!

Še enkrat se je ozrl name in nato odhitel po beli cesti ter se kmalu potopil v Kotorelin gaj.

* * *

Popoldne pa patra Alpago ni bilo nazaj; tudi zvečer ne. Sobratje so se pogovarjali:

"Najbrž je izpremenil svoje načrte . . ."

Meni pa je v duši nekaj klicalo: Ni sam izpremenil svojih načrtov. Bog mu jih je izpremenil. Treba je bilo energične božje roke, da je prekrižala njegovo jasno načrtano cesto.

Dobro sem jo pogodil. Drugi dan že smo prejeli vest, da je pater Alpago zbolel in da leži v fontekolombškem samostanu. Prejšnje jutro je hotel opraviti presveto daritev na onem znamenitem mestu, kjer je napisal serafinski oče sveto vodilo za svoj red. Že je bil oblečen v mašna oblačila, ko ga je naenkrat popadla velika slabost. Omahnil je v roke klerika-novinca, ki mu je hotel streči pri sveti maši. Ko si je čez nekaj minut malce opomogel, je odložil sveta oblačila in odšel — v posteljo. Poklicali so zdravnika iz Rietija, ki je izjavil, da ni nič nevarnega: influenza, malo mrzlice in revmatizem. Čez par dni bo vse zopet dobro.

* * *

Bilo je v petek v samostanskem refektoriju.

Veselo čebljanje, zadovoljni mladi obrazi, bliskajoče se oči, prepolne zelenih reatinskih gričev, vitkih cipres, rdečih in belih oleandrov, rumenega grozdja, vriskajočega neba in cvrčečih lastovic pod njim. Sami mladi redovni študentje in to v počitnicah.

O, da bi mogel svet doumeti toploto samostanskega življenja in ljubezen redovniških src! Ali kaj pravim? Tega svet sploh, vedeti ne sme — to je

skrivnost. V samostanu vlada sam Bog; in ta dobri Bog je odlomil košček rajskega veselja od velikih nebes in ga položil v samostane. To veselje je Bog sam.

Bog, Bog — veliki Bog je naš Kralj, je naša sreča, naše nepojmljivo veliko veselje že tu na zemlji.

Kakor vsako opoludne, tako se je tudi ta dan pretakala vesela mladost — večna mladost po veliki obednici, ko stopi fra Brunone, kolekturant iz Fonte Kolombo, sredi med nas. Ves zaprašen je in ves rdeč v obraz, raz katerega mu kar vidno kapajo potne kaplje na raševno obleko. Težko sopihajoč se vrže na tla in odmoli z razprostrtimi rokami predpisane molitve.

Nato si otare z velikim modro in rdeče rožastim robcem plešo in obraz. Malo počaka, kot v zadregi, kot bi se hotel opravičiti, da je padel tako nepričakovano v sredo samih učenih profesorjev in študentov. Končno se pa vendar le približa prav sramežljivo prvi mizi, kjer sedi predstojnik. Le-temu poljubi kleče roko, nakar mu zašepeče par besedi v uho.

Strežnik prime nato prišlega brata za roko in mu odkaže mesto.

Močno mi je vsplapolalo srce, ko je vstopil ta fontekolombški sel. Kako novico je prinesel? — dobro gotovo ne, ker sicer bi ne prišel ob tej uri, ko sonce najstrašnejše žge. Ali se je bolniku poslabšalo? Morda pa . . .

Misli mi je pretrgal zvonec, na katerega je udaril predstojnik.

Tišina je zavladovala v refektoriju. Vsi smo se zadržali v našega skupnega očeta patra Dominika.

"Torej, torej . . ." je povzel s trepetajočim glasom le-ta. "Torej, pater Alpago . . ."

Krčevit jok mu ni pustil izgovoriti strašne besede, ki ga je žgala v grlu.

Tišina je postala naravnost grozna. Vsi smo odložili jedilno orodje in napeto čakali.

Oče predstojnik se je tedaj premagal, si otrl z robcem oči in vzdihnil:

"Torej — pater Alpago je umrl . . ." in je bridko, bridko zajokal.

Tišina je dosegla tedaj svoj višek.

Komaj dihati smo si upali. Vsi smo slutili smrtne angela, ki je stopil naglo med nas — v dom življenja — in nam zapovedal tišino. Kako so se nam stisnila srca, kako so nas zaskелеle oči! Angel smrti pa je stopal sredi refektorija z visoko dvignjenim mečem — trd in neizprosno v svojem turobnem veličanstvu.

* * *

O pater Alpago! To je torej tvoja pot v misijone?! To so tvoji tako skrbno izgotovljeni načrti?! Saj nič ne rečem — bil si blag, dober, svet redovnik — mož po volji božji, duhovnik po Jezusovem naj-

svetejšem srcu, — o vem, ti si bil ti: mož vere, upanja in ljubezni . . . Toda, kajne, niti malo nisi slutil, da bo posegla božja roka tako nepričakovano hitro v tvoje načrte, da te bo peljala ta roka namesto na Kitajsko — v večnost. Dokončal si ravno vse svoje študije z najsijajnejšim uspehom. Življenje je odprlo zate široka vrata najidealnejšega dela — pa naenkrat so se ta, komaj odprta vrata, s strašnim hrupom zate za vse veke zaprla. Bridko je umreti v najkrepkejši dobi življenja, ko so človekove sile v polnem razmahu — bridko je umreti 28 let star. Bridko? Za nas je seveda tvoja smrt bridka, za nas uboge nerodneže. A zate? Prepričan sem, da počivaš prav zdaj na Jezusovih prsih, ves potopljen v srečo, ki je še nikdar ni občutilo tvoje srce.

* * *

Sonce se je smejalo na čudovito pojočem nebu, ko smo te spremljali iz fontekolombske cerkvice na rietsko pokopališče. Cele tri ure dolga pot je bila to — skozi poletno naravo, skozi moč, skozi življenje, skozi skrivnostni šum studenčkov in drevja, skozi mogočno pesem božjega stvarstva . . . Vsem tem kipenju, sredi naših plapolajočih src, si bil ti edini — tih, brez življenja, mrtev . . .

Mogočno je trepetala naša molitev . . . Naša? Ne! Saj jaz nisem molil, vsaj glasno ne. Celo pot sem govoril s teboj tako domače, tako iskreno, kot prej, saj veš, ko ti je v telesu plapolala še živa kri. Ti pa si mi zopet in zopet odgovarjal:

“Potem grem domov, da še enkrat objamem svojo ljubo mamico in sestro, ki me že tako hrepeneče čakata — in nato — aj, ljubi moj, nato pa s prvim parnikom preko morja na Kitajsko oznanjat Kristusa, obujat mrtve duše k življenju — temo spremenjati v jasen dan . . .”

Ne na parniku, na kriljutih si švignil mimo nas z ognjenim križem v roki in duše, ki so spale, so se zbudile . . . Tema tega življenja je postala zate jasen dan večnosti.

Šli smo mimo ubožnih vasic. Matere so poklekale s svojimi otroci ob cesti in rumene rdeče pikčaste rute so se jim smejale na glavi, njih usta pa so šepetala pobožno molitev. Možje so postajali ob senenih kopah, snemali klobuke in se pokrižavali. — O, prijatelj, ti greš mimo z ognjenim križem in zbujaš duše . . .

* * *

Med sveto mašo zadušnico v pokopališki kapeli so se rahlo odprla vrata in pred tvojo krsto se je opotekla s črnim šlarom zagrnjena gospa in za njo deklica . . .

Tvoja mati — tvoja sestra.

“Figluolo mio povero — ubogi moj sinko . . .”

Mati! Ali je še kaka druga bolečina, kot je bolečina tvoja? Močna, močna žena! Trikrat si žrtvovala svoj največji zaklad, svojo srečo, svojega edinca in vse trikrat si ga žrtvovala Gospodu s krepko dušo: prvič, ko si mu dovolila vstop v frančiškanski red, drugič, ko mu nisi branila oditi v daljne dežele oznanjat vero v Kristusa, in tretjič — tretjič — ta žrtev je pač strašna — Gospod ti ga je iztrgal iz objema . . .

Pa se je gospa naenkrat visoko vzravnala in z dvignjenimi rokami je molila za svojega sina redovnika — duhovnika — misijonarja:

“Gospod, ti si mi ga dal v moje nepopisno veselje; Gospod, ti si mi ga vzel v mojo nezapopadljivo žalost. Tvoje ime naj bo v vek češčno! Daj mu večni mir in pokoj in večna luč naj mu sveti!

* * *

Sonce je pokukalo skozi okno in ji nežno objelo glavo. Zdelo se mi je, kot da jo je okrožila nebeška gloriola.

O žena, o mati, o svetnica!

Zunaj pa so cvrčale lastavice, sonce je vriskalo in nebo se je smejalo in vsa razkošna poletna narava je rajala v življenja polnem plesu.

Mati Elizabeta:

Brezmadežni.

Brezmadežna!

Ti moja si najslajša misel
ob prvem svitu zlate zore,
ti moje duše tiha sreča,
ko sonce pozlati iztočne gore.

Brezmadežna!

Med delom moje razvedrilo,
v trpljenju si uteha moja,
v vročini moje si hladilo,
kraljevo sonce mi je slika tvoja.

Brezmadežna!

Ko noč prižiga zvezde zlate,
spomine lepe duša snuje,
spomine na milino tvojo,
lepote tvoje se srce raduje.

“El Kuds!”

J. K.:

AKO je vzkliknil Arabec, spremljevalec in vodnik, ko smo prijezdili iz Wadi El Haramije, doline roparjev, na višino, s katere doli se vidi mesto Jeruzalem.

El Kuds: sveto mesto, — polno svetih, po večini žalostnih spominov. Zato naredi mesto žalosten vtis na obiskovavca, ki se sive groze ne more otresti, dokler stopa po kamenitem njegovem tlaku, čigar vsaki kamen je bil priča na veke važnih dogodkov.

Važen dogodek v življenju vsakega prvorojenega sina izraelskega naroda je bil, ko je prvokrat v naročji svoje matere prestopil prag svetišča, da položi na oltar odkupnino in dobi pravico vrniti se na dom svojih starišev. Z odkupnino naj se preživlja Levijev rod, odbran pozneje izključno za svečeniški stan.

Štirideset dni je minulo po rojstvu Marijinega sina. Po človeškem pojmovanju tudi njega veže Mozesova postava: prvorojenec je, priti mora pred oltar v tempelj, da zadovolji postavi. To bo njegov prvi “Introibo ad altare Dei”, prvi pristop k oltarju, za daritev.

Jožef in Marija gresta iz Betlehema z Detetom v Jeruzalem; ni posebno dolga ta pot, samo dve uri hoda. Noge ju niso bolele, pač pa srce, vsaj Marijo. Zanja je bila ta kratka pot dolga vrsta žalostnih spominov in opominov. Cesta iz Betlehema v Jeruzalem je vodila takrat mimo Davidovega turna med vrtom Jožefa Arimatejca in gričem Kalvarijo ter je tako sekala prostor, kjer danes stoji cerkev božjega groba. Danes se pravi cesti: Via dolorosa, pot trpljenja.

Umevno je, da je sv. družina obiskala pri tej priiliki tudi stariše Marijine, ki so takrat živeli v Jeruzalemu blizu tempelja-ob “Ovčjih vratih”, kjer je danes cerkev sv. Ane. Pot k starišem je Marijo in njeno Dete in Jožefa vodila mimo hiše, kjer je Jezus pozneje imel zadnjo večerjo, in mimo Golgote, prostora mrtvaških glav, kjer je bil križan.

Se li naj čudimo, ako je Mariji, polni sv. Duha, prvi izmed sedmerih mečev presunil srce vprav na tej poti, tako polni opominov o dogodkih, ki čakajo na njenega sina, kakor divje zveri na svoj plen? Nič novega ji ni povedal starček Simeon: njeno srce ji je to pravilo že na poti med jeruzalemskim zidovjem.

In božje Dete v njenem naročju, — Veliki duhovnik od vekov na veke, — kraljevi Sin Davidov? — Njeno oko je gledalo veličastni tempelj, — na zunaj veličasten, — onečaščen na znotraj, brlog roparjev, zatiravcev vdov in sirot, gnezdo podlih hnavcev. — Njegovo oko je gledalo Sion, kjer je svoj

čas stal prestol Njegovega očeta Davida, — ljubljence božjega in vladarja, ki so se mu klanjali ne samo Judje, ampak narodi širom sveta.

Na njem se sedaj šopiri Idumejec, barbar, sin izdajavca Hasmonejske kraljeve hiše, morilec svoje žene in tašče ter svojega sina, morivec nedolžnih otrok in plemenitih mož judovskega naroda. Božja previdnost je preprečila, da ni prevzel vloge Ane in Kajfe in Pilata že sedaj, ko se Jezus kot dete mudi med stavbami že po samem Herodovem bivanju na Sionu onečaščenega, ponižanega mesta Jeruzalema.

Jezusovo detinsko oko zre gnjusobo na Moriji, v tempelju: to vsevedno oko vidi vse naokoli dokaze razmer in priprav, ki mu stvarjajo križ in pišejo nanj: Jezus nazareški, kralj Judov. Ta častni — sramotivni naslov in napis je že gotov v svojih vzrokih, ko božje dete prihaja prvokrat v Jeruzalem.

Poglejmo, kako je bilo takrat v Jeruzalemu. Jeli tempelj, ki bo po prerokovanju Hageja presegal veličanstvo Salomonovega, že tako daleč dogotovljen in urejen, da bo mogel v njem opraviti zahvalno daritev Mesija, ki ga vse pričakuje?

Kaj je z Davidovim prestolom, čigar obnovitev Judje ravno sedaj tudi nestrpnno pričakujejo v svesti si, da se časi dopolnujejo, ko bo nanj sedel njihov Maziljenec?

Tisočletja je božja previdnost čula nad mestom, kjer sedaj stoji Jeruzalem, o katerem pravi prerok Ezekijel: “Postavil sem te v sredino zemeljskega kroga in razpostavil okoli tebe narode zemlje.” (zek. 5, 5.) Božja previdnost, pravim, je čula nad tem krajem, za katerega so se borile peklenke in nebeške moči. Najprvo so si ga Kamovi potomci odbrali za Molohov oltar; takrat se je kraj imenoval “Jebusalem”, t. j. kraj razdejanja, gnjusobe, ker nedolžno deco so žrtvovali na Molohovem oltarju. Kmalu potem sta Abraham in Melkizedek ravno tam na očiščenem oltarju darovala Bogu prijeten dar in kraj se je od tedaj imenoval “Jerusalem”, t. j. mesto miru, četudi je minulo celih tisoč let po obema, predno se je Davidu posrečilo izriniti Jebusite iz Siona in tam postaviti svoj prestol.

Ni še minulo štiristo let in Davidov prestol leži strt v prahu. Ob njem Jeremija peva žalostinke, njegovo ljudstvo pa se prisiljeno seli v Babilon. Bo se li tam naučilo spoznavati, da ima Bog druge namene z Davidovim prestolom in ne tistih, ki si jih žele Judje v pregnanstvu?

Čez osemdeset let je konec te šole. Ljudstvo se vrne domu, obnovi tempelj; jokaje ga primerja z

nekdanjo Salomonovo stavbo, ki so jo sodobniki uvrščali med čudesa sveta.

Nekaj stoletij mine. Antijoh, sirski kralj, onečasti tempelj in judovsko ljudstvo: odtuji ga po večini veri njih očetov. Tu se pojavi junaška doba Makabejcev. Je-li sedaj prišel čas za mogočno judovsko kraljestvo, ko bo Jeruzalem zopet prestolnica v sijaju, kakor je bila za časa Salomona?

Makabejci klonijo v prah: Antipater, Idumejec, bivši tempeljski suženj v Askalonu, postane oskrbnik dežele, sedaj rimske pokrajine. Za denar si njegov sin Herod kupi judovsko krono in prestol od Rimljanov. Osovražen je pri svojih podložnikih. Pa on dobro pozna ljudsko dušo, ki ravno sedaj drhti v pričakovanju Mesije. Lisjak zna to sebi v prid izrabiti. Da se prikupi ljudstvu, da objaviti, da bo tempelj obnovil in ga spravil nazaj do sijaja, kakor je bil Salomonov. Velikanske so priprave v ta namen: stavbeniki iz celega sveta hite na Herodov poziv v Jeruzalem. Kraljevski gospodar je imel priliko videti in občudovati krasne stavbe v Rimu in na Grškem; po njih vzoru naj bi bil tudi tempelj v Jeruzalemu: stavba, ki bo slavo pela ne Bogu, ampak Herodu. Z delom začne Herod, ne kakor Salomon in Zorobabel, po božjem naročilu. Kako tudi? Saj je nedavno prej v Rimu žrtvoval Jupitru na Kapitolu zahvalno daritev, da je postal judovski kralj; tu v Jeruzalemu pa stopi, po sporočilu zgodovinarja Flavija Jožefa, pred ljudstvo in pri polaganju temeljnega kamena tako-le bogokletno nagovori navzoče: Začenjam to stavbo v zahvalo Bogu, ki mi je naklonil judovsko kraljevo krono. Vidite, da sem vas kot vaš kralj dvignil v višino sreče, kakoršne niste nikdar prej dosegli. Dolga doba miru in s tem bogati zakladi in dohodki se vam obetajo. (Fl. Jos. Antiquit. XV, II, I.)

To zveni kakor: Veči kot Salomon sem jaz; in komaj manjše je bilo to zasmehovanje Boga, kakor ono, ko je njegov sin, Herod Antipas, živi tempelj božji, Sina božjega, odel v belo oblačilo zasmehovanja.

Pred ljudstvom govori Herod kakor satan pred Kristusom v puščavi: Vse to bom vam dal, ako pred mene padete in me molite. Pa saj so propadli potomci Sokrata v Atenah Herodu res postavili božanski kip in žrtvenik.

Herod s svojim zidanjem tempelja je prava predpoda tistega krivega Mesije, ki se bo koncem sveta vprav v smislu Bogu nasprotne mesijanske ideje Judov pojavil kot antikrist. To se je pokazalo zlasti v dejstvu, da je Herod praznik posvečevanja novega tempelja združil s spominskim dnem svojega kraljevskega kronanja in s tem namignil ljudstvu, da je on, četudi Idumejec, vendar le njihov mesija, njihov maziljenec, njihov rešenik.

In ljudstvo? Je-li spoznalo, kam vodi ta satan-

ska politika Herodova? Žalibog krivi nazori o Mesiji in njegovem obnovljenju judovskega kraljestva ga slepe, da ne vidi Herodove peklenške zvižaje; je tako rekoč na vrhu visoke gore, odkoder se ne vidi drugega nego slava sveta.

Ko bi bilo to nesrečno ljudstvo saj dvignilo svoje oči proti Sionu in pogledalo ter primerjalo stavbo kraljeve palače s stavbo tempelja, ki se ni mogel meriti s čarobno lepoto kraljevega dvora, bi bilo moglo slutiti, da ne Jahve v tempelju, ampak Herod na Sionu je njih gospodar.

V času take zaslepljenosti se pokaže v tempelju božje Dete v naročju svoje matere Marije. Nepoznan je na tem kraju Sin Davidov, — nepoznan je temeljni kamen za novi, živi tempelj: kamni, ki tu naokoli leže, čijih namen je, s pomočjo tempeljske stavbe zagotoviti kraljevemu roparju Herodu in njegovi hiši trajnost na prestolu, bodo kmalu služili kot orožje prati pravemu kralju v rokah istih ljudi, ki sedaj ploskajo slavo kraljevemu morivcu.

Dobro, da je še nepoznan, Sin Marijin; saj bi ga njegovi niti ne hoteli sprejeti v tem, kar je Njegovega. Dobro je, da kralj Herod na Sionu ne ve, ko ga nese siromaška Devica v spremstvu Jožefa mimo njegove palače, mimo oskrunjenega Davidovega prestola in čudno zadosti je, da ga v tempelju starček Simeon pozdravi v prvi vrsti kot luč nevernikom in ne kot luč judovskemu ljudstvu. Luč se je morala umakniti temi judovske zaslepljenosti. Jezus beži v Egipt med pogane. V tempelju pa je temno in mrzlo, kakor je mrzel kamen, in če tudi je najdragocenejši mramor.

In mrzel strah napolni srca tempeljevih čuvajev, ko jih da Herod poklicati na dvor, da zve od njih, kar je tudi njega navdalo s strahom. "Kje je novorojeni kralj Judov?" — ponavlja Herod za Modrimi iz Jutrovega. In ne strese se od straha samo Herod, ampak ves Jeruzalem z njim.

Resnično, večjega žaljenja Mesije ob njegovem prvem prihodu v Jeruzalem in večje sramote za ljudstvo si ne moremo misliti: "Prikazala se je," kakor pravi sv. Pavel, "dobrota in ljudomilost Odrešenika" in Jeruzalem se trese in koprni, kakor da bi bil Gospod prišel že kot sodnik v oblakih neba.

Ta strah je značilno znamenje zaslepljenosti, ki je v prihodnjem Mesiji pričakovala svetnega kralja v sijaju prestola, ne pa Sina božjega v ponižanju križa in slavi odrešenja od greh.

Ne moremo dvomiti, da so čudoviti in skrivnostni dogodki ob rojstvu Jezusa in ob prvem njegovem prihodu v tempelj duhove razburjali ter vzbujali občno pozornost.

Kar se je takrat tistih 40 dni Jezusovega življenja godilo v Jeruzalemu, je zvenilo kakor mogočni udarci ob njegova mestna vrata. Nihče pa se ni odzval, ko je milost našega Gospoda prvokrat trkala na

vrata in klicala: Glejte, stojim pred vratmi in trkam! — Zavrnen se je Gospod umaknil za dolgo.

Po 12 letih je zopet prišel. Ravno o Veliki noči stopi mladenič, čaroben v svoji mladostni lepoti, pred učitelje, vodnike, svečenike ljudstva in jih spravi s svojo modrostjo v začudenje. Možje ravno razpravljajo o vprašanju, ki je bilo takrat na dnevnem redu, v ustih vsega naroda: Kedaj bo prišel Zaželjeni? — Kako bo prišel? — V slavi mogočnega vladarja? — Kaj ima opraviti s to slavo-opis Izaije o možu sramote in bolečin?

Jezus molče posluša razpravo; slednjič se oglasi. Kakor svarilo done njegove besede o dvojnem priходу Mesije: v siromaštvu najprvo in v ponižanju, v moči in slavi v drugič.

Nikogar ni, ki bi mu ugovarjal; iz mučne tihote

reši modrijane prihod priproste ženske, matere nepoznanega mladeniča. Ko odideta, se možje spogledajo in molče razidejo.

Niso ga več videli mladeniča. Kot mož je pozneje večkrat stopil med nje, celo z bičem v roki. Takrat so se ga zbali.

Spomnili so se tega mladeniča zopet, ko je v zreli moški dobi stal zvezan pred njimi in zopet so se v strahu zganili, ko jih je spomnil, kakor že prej enkrat, da bo Sin človekov, Mesija, prišel kot njih sodnik v oblakih neba.

V prvič in sedaj v drugič je stal pred njimi kot jagnje: končno bo prišel nad nje kot lev iz Judovega rodu, kot zmagovavec nad svojimi sovražniki.

Za enkrat naj še Idumejec Herod gospoduje nad njimi . . .

Rev. Evstahij, O.F.M.:

Bogu.

V samoti — popotnik gostujem
in s cerkvijo tiho kraljujem
— v molitvi se s knezom teme borim! —
Iz celice nekaj korakov in že sem pri Tebi,
od tukaj prgišče korakov in že sem pri Tebi!
Tak blizu Skrivnosti živim!
Pod isto streho stanujem, pod isto streho s Teboj,
Zveličar miljeni moj!

V višinah sijajnih prebivaš,
v globinah božanstva se skrivaš,
z neskončnim bogastvom navzoč.
V človeštvu grehotnega noč
svetosti žarke razlivaš,
napajaš duše z rajsko močjo,
na meni počiva ljubeče oko . . .

O ti samostana duhovno središče!
Skrivnosti nebeške svetišče . . .
Ni daleč, ni daleč Ljubezni oltar!
V višinah prebivaš in vendar med nami,
v naročju Očeta in tudi med nami . . .
Zahvaljen, zahvaljen za milosti dar!
Trenutek in duh moj lahko Te obišče,
že tukaj na zemlji živim s Teboj,
Zveličar miljeni moj . . .

Slava Tebi Troedini,
slava Tvoji globočini.
Večno pesem poješ tebi,
nje odmev — svetovje silno,
nje odmev po zvezdah kroži . . .
Bitje bitij čudovito,
v Tebi je bogastvo skrito,
dal si žarke duši moji,
dal si milost duši moji,
kakor prej bogat ostaneš,
Bitje bitij čudovito . . .
Slava globočini Tvoji.

Med cvetovi cvet najlepši,
med duhovi Duh največji.
Ti si glas, začet nikoli,
Ti si zvok, izpet nikoli. —

Bitje bitij čudovito,
morje, ki ne neha vreti,
večno pesem poješ sebi . . .

Slava Tebi, trikrat sveti,
slava Troedini, Tebi. —

Božji umetniki.

A. U.:

O vseh velikih muzejih in zgodovinskih zavodih imajo poseben oddelek za slavne zgodovinske slike. Našel boš v teh oddelkih slike vseh časov in dob, vseh slikarjev in umetnikov. Da, v nekaterih mestih imajo celo posebne pinakoteke, kakor pravimo, posebne razstavnice, kjer razstavljajo izključno samo slike. Vsak vek, vsako stoletje ima svoj oddelek, od starega do najnovejšega, od prvega stoletja do dvajsetega. Dve taki razstavnici sem videl, eno v Parizu, drugo v Monakovem. Videl sem jih in sem užival krasoto ustvarjajočega človeškega duha. Polne obiskovavcev so bile razstavnice, polne občudovavcev umetnosti. Poleg obiskovavcev pa so bile razstavnice polne mladih fantov in deklet, fantov-umetnikov, deklet-umetnic. In ti mladi umetniki so po cele ure sedeli pri tej ali oni imenitnejši sliki in študirali poteze v sliki, senčne in svetle, barvne in temne, poskušali so na lastnem platnu, z lastno roko. Če sem le mogel, vsakemu sem se priplazil za hrbet in sem pogledal, kako mu gre študij od rok. In videl sem: eni so zadeli tako imenitno original, da bi slik ne bil razložil, drugi so zopet srednje dobro zadeli, tretjim ni šlo. Tako so se učili in zajemali žarke v svojo ustvarjajočo dušo, žarke že davno zašlih umetniških zvezd.

Taki mladi umetniki, mlade umetnice, smo mi vsi: polni ognja, polni navdušenja, polni brezmejnih želja. Mi vsi bi bili radi enkrat popolni umetniki, slavni bi radi bili, da bi nas poznal svet, da bi šla naša slava preko vseh dežel.

Umetniki?

Da, božji umetniki, božje umetnice. Umetniki, ki upodabljamo Boga; umetniki, ki slikamo v sebi božje popolnosti; umetniki, ki izlivamo iz sebe žarke božjega Sonca.

Zakaj božji umetnik je vsak človek in volja neustvarjenega Stvarnika je, da slika v svojem življenju najlepšo Lepoto.

Najlepšo Lepoto, o, kdo bi je ne slikal? Ko je razlita po vsem božjem svetu v tako obilni luči, da je nihče vedoma ne more pregledati. Kdo bi je ne slikal, ko nam je v kri urojeno in v meso urojeno, da jo slikamo?

Boga-Stvarnika. Lepoto vseh lepot.

Urojeno nam je. In slikamo jo. Če vsi ljudje ne, veliko nas je, ki slikamo Boga. Toda, kako globoko nam kloni srce v žalost in obup, ko primerjamo časih svojo kopijo, svoj posnetek z originalno podobo, ko primerjamo svoje srce z božjim Srcem. Tako globoko nam kloni srce v razdvojenost, da bi najraje raztrgali to čudno spako in cunjo svojega

srca na drobne kosce in nikoli več ne začeli z novo sliko.

Pozabljamo pa v takih trenutkih, kako so delali drugi umetniki pred nami. Ali niso bili tudi vsi drugi umetniki ubogi začetniki z velikimi napakami?

Kateri so ti umetniki, ki so šli pred nami?

Svetniki božji so. Cele vrste so jih. In med njimi premnogi čudni začetniki. Delali so take spake, da jih je bilo vse življenje sram. Imeli so take napake na sebi, da bi človek nikoli ne bil mislil: ej, z njega bo lepega dne še kaj. — Pa so le danes največje dike v pinakoteki, v muzeju svete katoliške Cerkve.

Kdo ne občuduje danes sv. Avgušтина, sv. Pavla, sv. Magdalene. Tako čudno so začeli, pa tako slavno nehali.

Če hočemo torej napredka v svojem študiju in upodabljanju božje popolnosti, v šolo k svetnikom!

V šolo predvsem k eni, ki je bila že v začetku vsa popolna. Od prvega trenutka pa do zadnjega ji je bilo vse življenje sveto spopolnjevanje v Bogu.

V šolo k Brezmadežni.

Brezmadežna, da, k tvojim nogam bomo sedli in gledali, kako si ti slikala po božjem srcu. Študirali bomo poteze, svetle poteze tvojih kreposti, študirali bomo vse barve čednosti, ki si jih ti uporabljala v slikanju lepote božje.

Vsa lepa si, brezmadežna. Hodila si skozi življenje kakor nedotaknjena roža, ozarjena od jutranje rose milosti božje. A mi? Tudi mi hodimo skozi življenje kakor rože, toda to rožo je že tisoč rok otipalo in mazalo s svojim znojem, tudi na nas pada rosa milosti božje, pa so padle te kapljice na tla, ker nismo imeli svojega keliha odprtega v molitvi. In kaj je kapljica, rosna kapljica v prahu? Brez žarkov je in omažem se z njo, medtem ko je na roži polna sončnih žarkov.

Vsa ponižna si bila, dekla Gospodova, nosila si Boga v sebi, pa kdo je vedel zate, živela si z Bogom trideset let in več, z živim Bogom, pa nisi hotela nikoli biti več kot uboga tesarjeva žena, Jožefova družina. Kraljevega pokoljenja si bila, pa si raje nosila na sebi haljo zaničevane Nazarećanke, vsa ponižna si bila in skromna, brezmadežna. A mi se pa nosimo, kakor da nam je Bog dal vso modrost neba in zemlje. Vse svoje vrline smo že obesili na velik zvon. Kako smo razdraženi, če ne potegnejo vsi klobuka z glave pred našo razumnostjo. V svoji prevzetnosti žalimo, režemo in ranimo, stariše in bližnje, v svojem napuhu ne poznamo nobenega, razen nas samih in vendar nismo še senca ne v primeri s teboj, Brezmadežna, ki si bila izvoljenka božja,

Ti bi bila lahko ponosna. Kdo ne bo ponosen, če že v življenju ve, da je izvoljenec božji? Pa si bila vsa pohlevna dekla. Mi smo pa gospodje in gospe, mi, ki ne vemo, ali nas ni že Bog morda izpljunil in vrigel od sebe, kakor na večno smrt obsojenega go-bavca.

Vsa boguudana si bila brezmadežna. V veselju si molila. V trpljenju si molila. Ko te je Bog obsi-pal z milostjo svojo in veliko radostjo božjega ma-terinstva. In ko te je svet udaril s tisočimi bridkosti in prebodel s sedmerimi meči. Meči, nad vse tilni-mi, meči, nad vse trdimi. Mi pa nikoli ne poznamo Boga ne v veselju in tudi v žalosti ne, ne v trplje-nju. Pač v trpljenju ga poznamo. Toda le s klet-vijo in godrnjanjem, ko dvigamo pesti in kličemo: če si Bog, zakaj me tako neusmiljeno tepeš." Kadar se nam posreči kaj, kadar imamo uspeh v svojem delu, takrat se ne bomo obrnili s hvaležnim pogle-dom na Boga, kadar bomo imeli neuspeh, nesrečo in nadlogo, takrat bo pa hitro Bog na vrsti in vso jezo bomo nanj znesli. Taki smo kakor oni farmarji v smešnici. Kadar so polja obrodila, so vedno dejali, letos smo pridelali pet kozolcev žita, kadar je pa bila slaba letina, takrat so dejali: letos je pa Bog dal dva kozolca. Kadar sreča, takrat ni Boga, ka-dar nesreča, takrat ga pa vsak takoj najde.

Vsa lepa, vsa ponižna, vsa boguudana si bila Brezmadežna. To so komaj tri poteze tvoje božje slike, kje je še drugih sto? Kje je ona sveta srčnost, s katero si prenašala trpljenje? Kje je ona pokor-ščina, ki te je takorekoč vso uklenila v voljo božjo in zapovedi božje. Kje je prevelika čistost, ti sveti-šče božje, svetišče svetega Duha? Ali moremo mi ubogi, mi plašni, mi nepokorni, mi umazani Adamo-vi otroci še sploh pred altar Brezmadežne.

Vemo, da je trpljenje preizkušnja božja, da ne-

sreče niso udarci brezsrčnega, surovega Boga, tem-več udarci dobrega nebeškega očeta in vendar se zvijamo v nepotrpežljivosti kakor poteptani črvi.

Vemo, da je pokorščina podlaga in temelj vsemu napredku v dobrem. Ne in ne. Doli z jarmom sit-nih, starokrajskih, černih starišev! Doli z jarmom trdih predstojnikov! Doli z jarmom božjim! Kaj treba vsepovsod planke in plotove zapovedi in po-stav?

In še vemo, da je čistost najdražji zaklad, ki ga ima človek na svetu in da nosimo ta zaklad v lonče-ni posodi, ki se lahko vsak trenutek razbije, če nam pade na tla. Pa mažemo svojo dušo s črnimi misli-mi, mažemo dušo z grdimi željami, mažemo z bese-dami in morda, joj, morda jo je že marsikdo omazal tudi v luži grdih dejanj.

O Kristus, Kristus, kje si s svojim bičem? Glej, kaj delamo s templom svetega Duha, s svojim tele-som! Hiša molitve je, pa prodajamo v njej svoje meso, strasti svoje, prodajamo v njej samega sebe, prodajamo svojo nedolžnost, prodajamo svojo dušo, prodajamo Tvojega Očeta. O, ali ne boš prišel in izgnal nas, ki tvoj tempelj, ki si ga s krvjo odkupil, s kramarstvom in prokletstvom satanovim napolnju-jemo. O Kristus!

Tih je Kristus. Nič ne reče. Morda bo tih samo še en trenutek, dva, en dan, dva, teden, dva, leto, dve leti in bo spregovoril.

O ta trenutek je še naš, ta dan je še naš, ta me-sec je še naš, to leto je še naše, drugo morda ne bo več. To se pravi: še imamo čas, da popravimo svo-jo sliko, kar je nepopolnega na njej.

Brž, brž k Brezmadežni in po njeni sliki presli-kajmo sliko svoje duše, da ne bo tako nerodna, da ne bo tako nepopolna.

O Brezmadežna, pomagaj nam!

Janez Pucelj:

Evangeljski soneti.

Pa če pšenično zrno na spomlad
ne pade v zemljo in umre, ostalo
bo samo, nič kali ne bo pognalo;
kot srce brez življenja je in nad.

Če pa umrje, ko mine zime hlad,
bo živo spet iz groba zemlje vstalo
in bogat dar bo gospodarju delo.
Tako rodi trpljenje bogat sad.

Gospod, okusiti mi daj trpljenje,
naloži mi na rame sveti križ!
Če pa omahnila bi noga moja,

mi Cireneju bodi milost tvoja;
le s smrtjo morem priti do življenja,
le s križem morem priti v paradiž.

In če pohujša tvoje te oko,
izderi ga, in vrzi v črno noč;
in če pohujšaš z desno se roko,
odsekaj jo, srčan jo vrzi proč.

Ker bolje je, da prideš slep v nebo,
kot da bi gledal večno pekla noč;
da greš brez roke v večnost radostno,
kot tja, kjer ne umrje črv pekoč.

Odpoved, stisni iz srca mi kri,
iztisni mi iz njega moč strasti,
ki včasih kot vihar mi v njem zahrjuje.

In srce moje tvoj bo žrtvenik,
in srce moje tvoj bo svečenik,
ki samo v sebi Tebi se daruje.

Nekdo odkrije v njivi drag zaklad;
in varno ga zakrije, in veselje
nad njim ga z nezadržno silo pelje,
da vse proda in za denar bogat

si kupi njivo to. — Od rodnih trat
na morje daljno kupca gnale želje
so biserov iskat. In zažarel je
pred njim lep biser, da ga niti grad

ne hrani takega kraljev. Prodal
je vse, da kupil ga je, mir srca. —
Od doma v svet nas je odtrgal val:

iskali smo zakladov, biserov,
a nismo našli v šumu jih sveta,
ker tvoj samo, Gospod, jih skriva krov,

Most nad prepadom.

P. Krizostom Sekovanič, O.F.M., Rim.

III.

ČNO ob treh je potrkal Timoteo na Elvirina vrata.

Elvira ga je čakala kot kraljica sredi sobe, vsa vzvišena in čarobno lepa.

Timoteo je zadržetal po celem telesu. Zdaj je z njo prvič sam v tej čudoviti dekliški sobi, v tem paradižu, kjer so razvile liče svoje cvetove v najbujnejši pomladni prelesti. Srce mu je divje vzplapolalo in duša mu je zakričala: 'Elvira, devica v svetniški glori — ves sem omamljen od tvojega bleska! Naj velja karkoli — moja boš, moja!'

Podala mu je roko, ki jo je le-ta vroče poljubil. Pokazala mu je fotelj in oba sta sedla.

"Gospod doktor, prebrala sem vašo knjižico," je začela Elvira.

"V veliko čast si štejem, gospodična," se je razveselil Timoteo. "In kaka je vaša sodba o njej?"

"Gospod doktor, ali nameravate izdati še kako nadaljno brošurico?" je vprašala Elvira.

"Da, nameravam. 'Moč kantizma' izide še v par nadaljnjih zvezkih."

"Potem pa, prosim, poslušajte mojo sodbo," je rekla čisto mirno. "Kantovo filozofijo poznam dobro. — Priznati moram, da je vaša knjižica prav do zadnje besedice polna jeklene doslednosti. Na zunaj je nedolžna in lepa — toda kar mora logično iz nje slediti v nadaljnjih zvezkih, ki jih nameravate izdati, je — popolno tajeenje Boga. Povejte, gospod doktor, ali ni temu res tako?" Glas ji je bil trd.

"Gospodična Elvira, tako je kot ste rekli. Strmim nad vašim jasnim sklepanjem." Timoteo je krotil svoj nemir.

"Gospod doktor, vi ne verujete v krščanstvo?" se je iztrgalo iz Elvirinega grla.

"Ah — to so igrčke, gospodična. Zgodbe o Kristusu so bajke. Čudim se, kako morete vi še verovati; — vera je za neuke, preproste . . ."

"Torej vi zaničujete to, kar je meni najsvetejše," je kriknila Elvira v smrtni tegobi. "Vi smešite vero v Kristusa. — Vi ne ljubite njo, ki jo ljubim jaz tolikanj, vi ne ljubite Madone?"

Tedaj pa je izbruhnulo iz Timotejevega srca. — Nje bolečine ni doumel. Vse njegove misli so bile napeto uprte le v njeno kraljevo lepoto. Ves čas se je krotil in premagoval — a zdaj ni mogel več. Skočil je k njej in jo poljubil: "Moja Madona si ti, Elvira!"

Elvira je za hip otrpnila; potem pa se je dvignila vsa veličastna in nedotaknjena kot svetnica —

kraljica. Pokazala je z roko proti vratom in rekla s krepkim poudarkom, a čisto mirno:

"Končala sva, gospod doktor. Z Bogom!"

Timoteo se je poklonil in odšel.

* * *

Še isto popoldne se je odpeljala Elvira v Frascati k svoji teti, ki jo je že toliko časa vabila. Hotela se je vsaj za par dni izogniti Timoteju.

Povedala je mami, da se ne počuti posebno dobro in da si želi majhne spremembe. Signora Pastucci jo je tedaj natančno pogledala v obraz. Silno se je prestrašila njenih bledih lic, njenih posinelih usten in temno obsenčenih oči. Vsa skrbeča ji je seveda pot k teti rada dovolila.

Timoteo pa, ko je zvedel pri večerji vest o Elvirinem odhodu, je postal ves obupan. Šele zatrdilo signore Pastucci, da se Elvira v soboto popoldne gotovo vrne, šele to zatrdilo ga je nekoliko pomirilo.

Cele tri dni brez nje! Neznosno pusto se mu je zdelo to življenje.

Evaristo je prihajal vsak dan za nekaj trenutkov k njemu, toda o Elviri nista govorila; zato mu je postal ta obisk zopern in vedno se je oddahnil, ko je Evaristo odšel.

Počasi, neskončno počasi so se vlekli ti dnevi. Timoteo je zdaj jasno videl, da brez Elvire ne more več živeti. Neprestano mu je bila pred očmi v njeni svetniški nedotaknjenosti. Da, prav ta svetniška nedotaknjenost je vplivala nanj najmogočnejše; vzela mu je razsodnost v onem trenutku, ko je planil proti njej in jo poljubil. — Ali mu je zamerila?

"Ne, ni mi," si je govoril. "Ona me ljubi in to je dovolj. V nedeljo bo moja zaročenka, da . . ."

IV.

V soboto popoldne ob štirih je stopil Timoteo v Elvirino sobo. Globoko se poklonivši je pričel:

"Oprostite, gospodična doktorica, da vas motim precej po vašem prihodu . . . Prišel sem vas prosit odpuščanja zaradi velike netaktnosti, ki sem jo napravil v sredo . . . Storil sem to nezavedno, vsled prekipenjajočega ognja v srcu . . ."

"Vem, gospod doktor. Odpuščala sem vam, ker vem, da me niste nameravali žaliti," je odvrnila Elvira trepetaje in povsila oči.

Na bledih licih so se ji poznali sledovi prečulih noči.

"Ali naj odidem?" je vprašal z lahnim poklonom Timoteo.

"Ne, ostanite še nekoliko, gospod doktor. "Še nekaj bi vam rada povedala."

"Prosim," je izgovoril Timoteo in srce mu je zavriskalo v burnem veselju.

"Signor Timoteo, tri dni sem skoro neprestano molila za vas in vsak dan hočem moliti . . ." Izgovarjala je besede počasi, premišljeno in s čudnim poudarkom.

"Elvira, kako sem vam hvaležen!" je kriknil v opojnem veselju Timoteo.

Elvira je mirno nadaljevala:

"Midva stojiva na dveh visokih gorah. Med nama zija strašen prepad. Ta prepad bo treba premostiti. In most nad tem prepadom je vera. Ah, Timoteo," se je razvnela, "Timoteo, midva sva dva kremenca; ukresala sva žarno iskro ljubezni. In ta iskra zdaj pada, pada vedno nižje . . . Vse je odvisno od tega, kam bo padla. Če bo padla na vašo

pred njim kot svetnica-mučenica in kot povelje iz neznane sveta so bile njene besede:

"Gospod doktor, dovolj je za zdaj. Vzemite ta križec v spomin name. Blagoslovljen je je od svetega očeta Pija XI. — Jezus naj vam bo tolažba in uteha v vašem trpljenju. Njegova presveta kri naj bo balzam vaši duši!"

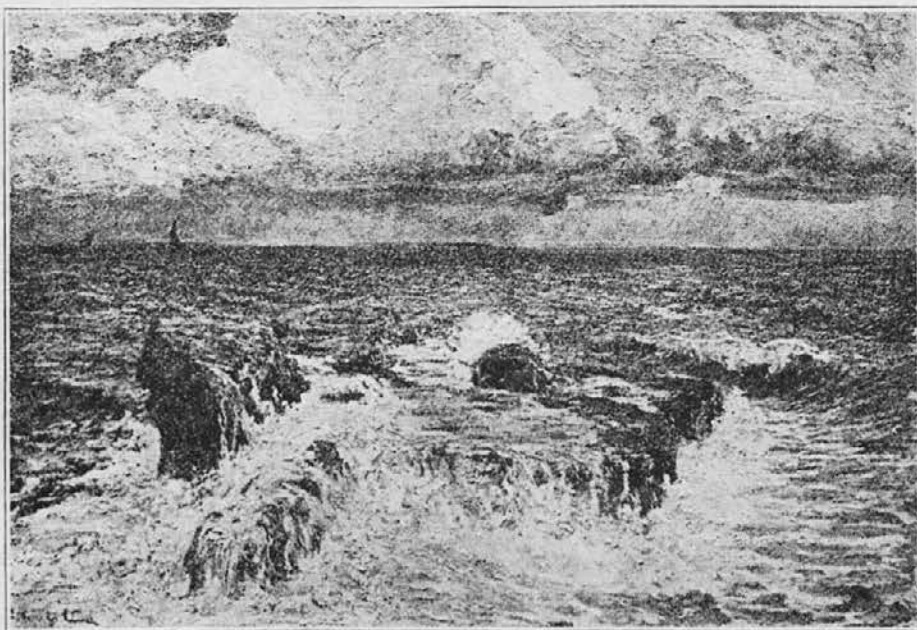
Izročila mu je krasen srebrni križec in z rahlim poklonom dostavila: "Z Bogom!"

Timoteo se je omamljen opotekel v svojo sobo.

* * *

Pri večerji je bilo vse kot navadno. Elvira je pripovedovala o teti in sestričnah ter se veselo zabavala z Gigijem. Timoteo je spoznal iz njenega glasa, koliko se mora pri tem premagovati. Tudi sam je skušal biti zabaven in vesel. Pa se je zgodi-

Klemen Činčič:

Morje.

filozofsko knjigo — bo ugasnila; če se bo pa vjela v večno luč pred tabernakljem — o potem bo zagorela v velikanskem plamenu ljubezni, ki bo segal do nebes. In midva, Timoteo, bova srečna . . ."

Po kratkem presledku je dvignila glas; bil je to glas prerokinje:

"Gorje njim, ki nimajo tolažbe v svojem Bogu! Gorje njim, ki tavajo v temi brez luči! Gorje onim, ki so izgubili vero svoje mladosti! Podobni so jezdecem na zbesnelih konjih, ki drve proti prepadu smrti in pogube."

Timoteo se je boril s samim seboj; krčevito se je grabil za prsi.

Elvira je videla njegov boj in se je prestrašila. Turobne črte so ji zaigrale okrog usten. Stala je

lo, da je včasih kar sredi stavka utihnil in se zagledal v Elviro: "Ne, brez nje mi ni več obstanka. Jutri jo zasnobim. Kar navalil bom nanjo. Morala se bo vdati, ker me ljubi in ker tudi ona brez mene ne more živeti. — In njen verski most? Spremenil se bo v most najine skupne velike ljubezni. — Jutri, jutri bo Elvira moja zaročenka — jutri še! Jutri zjutraj bom stopil pred signoro in jo bom prosil za Elvirino roko." — To je bil njegov sklep, sklep, ki bi ga ne mogel nihče več predrugačiti.

Signora se je dvignila. Po končani molitvi se je Timoteo poklonil damama, poljubil Gigija in odšel v svoje stanovanje.

(Dalje prih.)

Vera -- naša sojenica.

A. U.:

TARE bajke pripovedujejo, da stoje ob zibelki slehernega novorojenčka lepe žene sojenice. Te sojenice mu predejo srečo za vse življenje in so mu tudi spremljevalke vse življenje. Vse niti tako uravnajo, da se prorokovana usoda do pike natanko izpolni. Tako bajka. Jaz pa vam povem, da to ni samo bajka. Ob vsaki zibeli stoje sojenice, sojenice, lepe žene in predejo srečo, predejo . . . Vera, upanje, ljubezen, tako jim je ime. Sam Bog jih je poslal tja k zibeli, vse žive dni naj bi spremljale človeka na njegovi poti. Vera, upanje, ljubezen, tri sestre, naše sojenice. Pa predejo sojenice v narodni pripovedki časih tudi nesrečo človeku, a božje sojenice vera, upanje, ljubezen ne poznajo nesreče, dokler jih človek ne zapodi od sebe.

Vera, upanje, ljubezen, tri sestre, naše sojenice.

Katera je največja med temi sojenicami? Sveti apostol Pavel jih je že poznal in on piše: največja med temi je ljubezen, zakaj prvorojenka je med sestrami. Toda, če pogleda človek v svet in v življenje, v teh tisoč in tisoč let, odkar se človeštvo prebija skozi gore težav in trpljenja: kaj mora reči? — Najmočnejša sojenica duš ni ljubezen, temveč vera. Dokler je vera angelj varuh zemljanu, bo srečen, ko zgreši vero na svoji strani, bo zašel tudi sam. Dokler bo veren v svojem srcu, bo tudi upanje v njem, ljubezen, z vero pa vržem od sebe upanje in ljubezen, z ljubeznijo pa Boga in svojo srečo.

Vera je torej srečoprepjka tvojega in mojega življenja. Pa mi povej, ali nisi bil ves srečen, ko si imel najčistejšo otroško vero v sebi, vero, ki ni poznala dvomov in pomislekov. Daj mi roko, brat, daj mi roko in peljal te bom nazaj v one sončne dni, ko sva bila še otroka. In prašal te bom: Ni li bilo lepo, nad vse lepo, ko sva zjutraj odklenila oči iz spanja in sva zagledala dvoje svetlih materinih oči nad seboj, začutila topla materina usta nad seboj in ljubečo božajočo roko, ki je šla preko najinega čela in napravila križ: V imenu Očeta in Sina in svetega Duha? In zopet te vprašam: "Ali ni bilo tako sladko na večer, ko je mati sklenila naše dlani k večerni molitvi: Angelj božji, varuh moj, stoj na strani mi nocoj! Šla je še enkrat preko odeje s križem in že sva bila v deželi sanj. Da, nad vse je bilo lepo. — Vse svete podobe na stenah so nama govorile, altarji v cerkvi so govorili, cerkvena zvonika sta govorila, božja znamenja ob cestah in križpotih. In kako je bilo lepo, ko sva prišla v šolo in nama je gospod katehet pričel praviti prelepe zgodbe sv. pisma: Z Bogom očetom sta ustvarjala svet, v šestih dneh sva ga ustvarila, sedmi dan sva počivala. S pr-

vimi stariši sva jokala, ko se je paradiž zaprl, z Ablom se zgrozila, ko je Kajn dvignil gorjačo, da ubija . . . Z Izakom trepetala, ko je oče Abraham dvignil nož, da zakolje lastnega sina in z Jakobom sva sanjala o lestvici, po kateri so angelji hodili. Z Davidom sva šla nad Goljata in sovražnike, z Marijo svo čakala božje noči in božjega Deteta, z božjim Detetom živela življenje v Nazaretu, šla sva z odrasčenim Kristusom po Judeji učiti in s Kristusom sva trpela na Kalvariji. To je bila vera najinih otroških dni. Ali nisva bila vsa srečna. Otroška doba, ti dežela sreče, obljubljena dežela brez gorja in trpljenja. Jeruzalem našega življenja; samo sonce smo imeli v tebi, sonce vere in zaupanja. Nismo vedeli, da je gorje na svetu, da so kače na svetu, da so divje zveri na svetu. Če je pa vse pelo krog nas v eni sami pesmi, gorelo vse v eni sami veliki brezkončni mavrici.

Lepega dne pa se je nekaj zgrudilo v nas: bilo je, kakor da bi se gore rušile in bi se odpirala zemlja in od onega dne se nam je zdelo, kakor da je nekdo odprl vrata našega paradiža in nas pahnil ven, za nami pa zaprl okna in vrata.

Kaj je bilo?

Razum je vstal v nas in ta razum je stopil pred nas. S čudnim očesom in čudnim vprašanjem: Ali je pa tudi vse to res, kar veruješ sedaj? In za njim je vstal dvom: morda je res, morda ni res. Vstal je, spočetka ves majhen in neznamen, potem je pa rasel in rasel. Spoprijel se je z našo vero, pa mu ni šlo še od rok, vera ga je po dolgem vrgla na tla. Dvom ni miroval, znova in znova je nadlegoval vero v nas. Vera je imela zaveznika v sreči preteklih dni, dvom se je opiral na bodočnost: Spoznal boš dobro in hudo, močan boš v misli na svoje bodoče dni.

Odkar je vstal razum v nas, pa se bijeta v nas dva svetova. Kateri od obeh se bo razbil ob drugem? Dve armadi si stojita nasproti. Armada otroške vere in sreče in armada dvomov. Na strani vere so dnevi otroške priprostosti, polni zaupanja v Boga, na drugi strani pa grme vprašanja, težka in pogubonosna vprašanja skušnjavcev: Kdo more biti v dvajsetem stoletju še kristjan, v stoletju prospeha in napredka? Kdo more verovati v Boga Stvarnika, ko ga ni in je vse stvar in narava, ki lahko sama iz sebe ustvarja? Ni Bog sejavec življenja, temveč narava sama ima v sebi že semena, ni Bog žanjec po njivah in poljih življenja, temveč smrt, ali bolje rečeno gospod Nič. Vsi gremo po isti poti in bomo prišli na isti kraj. Kdo bo veroval v Kristusa, ki ga

bilo ni? V cerkev, zakramente, milost, ki so plod duhovniških trgovskih glav, lakomnih posvečenih žepov in mošenj? Celo krdelo je teh skušnjavcev in zaletavajo se človeku v dušo. Tisoči so in silni so, nad vse silni, ali je potem čudno, da veliko vernih omaga? Ali je čudno, da so se stvorili celi regimenti, cele vojske: vojska framazonov (prostozi-darjev), svobodomiselcev, s svojim evangelijem o svobodi duha in suženjstvu vere, vojska socializma

vero zgubimo predvsem Boga Očeta, merilo častnosti in zvezdo severnico, ki nam kaže smer, kam naj o-krenimo svojo ladjico. Z vero zgubimo mornarja — Kristusa, ki vodi našo roko in naša vesla. Z vero zgubimo sv. Duha, ki je jambor na ladji življenja, jambor, na katerem so napeta jadra milosti božje. S troedinim Bogom zgubimo vse: Razum, oko naše duše, Voljo, roko naše duše, Ljubezen in zaupanje, ki vzdržujeta ravnotežje v človeku v pretežkih tre-

—
M. E. Benner:
—

—
Žalost in uteha.
—

s pesmijo: dajte nam vse sreče na zemlji, nebesa pa naj angelji in vrabci imajo. In drugi, drugi . . .

Kaj je potem s srečoprejko našega življenja, s Kristusovim evangelijem, z vero, ali je, ali ni soje-nica življenja? Ali nam srečo prede framazoni evangelij s svojo svobodo, silo duha in prostostjo ter socialistični s svojo telesnostjo in pozemsko gloriijo?

Potegnimo črto pod obema: Kaj nam da vera? Ali bolje je, vprašajmo se, kaj zgubimo z vero? Z

notkih trpljenja. Uboga pokveka je torej človek brez vere, — slep, hrom, gluhi, mutasti in še neumen po vrhu: tablo je imel, tablo srečne otroške dobe, pa je šel z gobo čez vso to srečo.

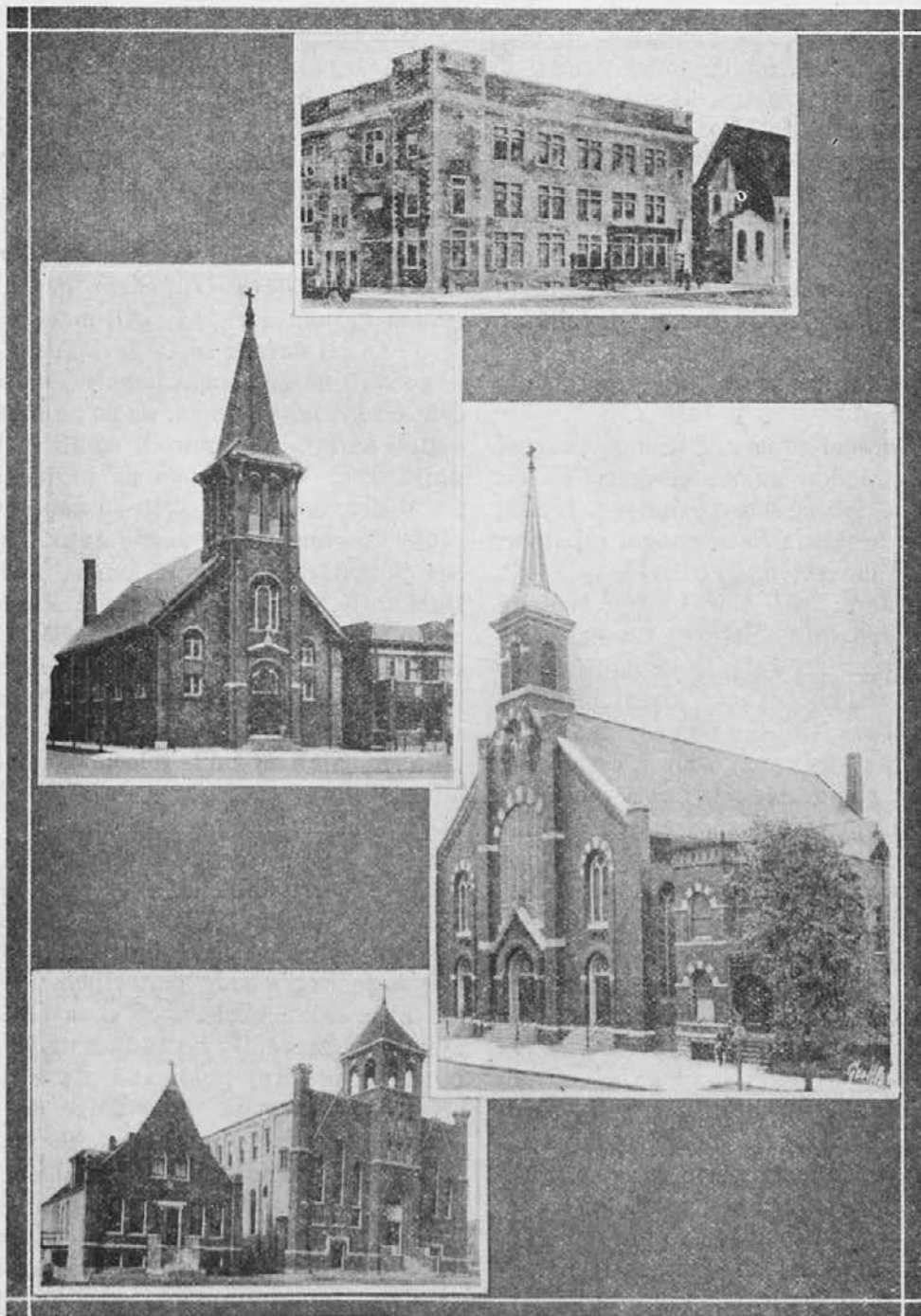
Kaj nam je treba še črto pod tem, kar nam daje nevera. Dovolj je, da smo spoznali škodo, ki jo tr-pimo z zgubo vere.

Edino vera nam more biti sojenica, ki prede sre-čo in šteje dobre, zadovoljne dni.

Postojanke slovenskih in hrvaških frančiškanov v Ameriki:

- 1.) Sv. Cirila in Metoda v New York, (znotraj) slov.
- 2.) Matere božje, Steelton, Pa., hrv.
- 3.) Sv. Cirila in Metoda v N. Y., (zunaj) slov.
- 4.) Sv. Jurija v So. Chicagi, slov.
- 5.) Sv. Jožefa v Betlehemu, Pa., prekmurska.

Postojanke slovenskih in hrvaških frančiškanov v Ameriki:

- 6.) Šentštefanska šola v Chicagi, slov.
- 7.) Šentštefanska cerkev v Chicagi, slov.
- 8.) Sv. Jeronima v Chicagi, hrv.
- 9.) Presv. Srca v So. Chicagi, hrv.

Ženi.

A. U.:

AKOR ima vsak praznik svoj pomen in svoj namen v življenju katoličana, tako ima praznik, ki ga v januarju slavi Cerkev, praznik svete družine, še poseben namen in pomen. Poklekni bi morali ta mesec v duhu pred nazareško hišico in prositi Boga, da nam da pravega spoznanja, kolike vrednosti je dobra in sveta družina. Prositi bi morali Boga, da nam varuje družine pred velikimi nevarnostmi, ki jim prete zlasti v današnjem času, v času, ko razsaja po vsem svetu toliko kug, ki nam groze uničiti družino.

Družina, kdo bi mogel preceniti njeno vrednost tako za posameznika, kakor za vse človeštvo? Vir je, studenec je vsega dobrega in poštenega, temelj je vsega življenja in brez nje bi ne mogel nikamor, ne poedini človek, ne človeštvo.

Pa mi povej, kje dobi vsak človek smer svojega življenja? Ali ne v družini? Betežen in ves slaboten pride otrok na svet. In dolga leta mora biti v oskrbi ljubeznivih starišev, če hoče kedaj biti vreden ud človeške družbe. Nima še luči razuma, mati mu mora polagoma razsvetljevati temo z resnicami, volja otrokova je še slepa, oče in mati morata s krepko pestjo in dobrim srcem zavirati če nočeta, da bo kedaj zavozil in zagazil v blato, iz katerega se bo potem težko rešil; nobene moči še nima v sebi, ki bi lahko ločila med dobrim in hudim, oče in mati sta dolžna, da ga s svojo besedo in zgledom pripeljeta do spoznanja. Srce otrokovo je še mehko in za vsako stvar dovzetno, mati in oče morata to drevesce okrepiti, da bo trdno kakor hrast na gori, ki ga ne bo omajal vsak vetrček. Družina je otroku sonce, ki mu daje gorkote, da mora uspevati. Družina je otroku sonce, ki mu daje moči in rasti. Če je ta družina dobra, bo dober tudi otrok vse svoje življenje, pa naj jih učaka sedemdeset let; če je družina slaba, če je družinsko sonce vedno le oblačno in zavito v meglo strasti, jeze, prepira in sovraštva, kako naj potem otrok vzdrži v težkih bojih življenja, ali se mu ne bo razbila ladja ob prvi skali in se raztreščila v črepinje, raztreščila kakor lončena posoda. Vezati jo mora seveda potem človeštvo za drage stroške in na škodo dobrih, po ječah in poboljševavnicah.

Kakor pa daje družina smernico vsakemu posebej, tako je pa tudi temelj državam. Nikar ne varajmo sami sebe. — Ni ne naša moč v krepkih pesteh, ni naša moč v rodovitnosti dežele, ne v bajonetih in kanonih, ne v trgovini in industriji, tudi ne v knjigah in znanosti, merilo moči in vrednosti držav je krepost, poštenje, red, dobra нрав, vera in

spoštovanje oblasti. Vsega tega pa ne bo imela država, če ne bo poštenja, kreposti in vere v družinah. Če je vsaka družina svetišče in altar božji, svetišče, ki ima po svojih stenah tablo deseterih božjih postav, tablo božje ljubezni in neomajnega zaupanja v božjo moč, potem bo tudi država dobra. Če so pa družine pokvarjene, če so polne brezbožnosti, npravne gnilobe in strupenega ozračja, ali more biti potem država zdrava? Ali more biti zdravo človeštvo? Celi narodi so to že izkusili na sebi, narodi, ki so stali na železnem temelju, narodi, ki so vladali svet od kraja do konca, pa so zgnili v sebi, sami niso vedeli kedaj. Vsi narodi so šli in bodo šli, če jim gnije srce. Srce naroda pa je družina.

V družini, tej najsvetejši ustanovi božji, pa ima svoje posebno mesto ravno žena. Vse svoje življenje posveti žena družinskemu življenju. S svojo ljubeznijo, s svojim delom in s svojo skrbnostjo, s svojo veliko požrtvornostjo vlada v družini. Kakoršna žena, taka je navadno tudi družina. Dasi je mož glava njena in po božji volji gospodar, žena je srce, ki daje kri in življenje. Iz srca se pretaka kri po vseh žilah in udih telesa in daje moči ne samo udom, temveč tudi glavi, daje ji moč, zdravje. Če je srce bolno, je človek ves iz sebe, misli, da ga na vsakem vogalu čaka nenadna smrt. — Tako je tudi s srcem v družini. Če je žena dobra in vneta, bo tako prevplivala vse ude in glavo samo, da bodo morali biti dobri. Velik angleški kardinal je zapisal: "Če si je Bog v srcu materinem postavil altar, bo vsa hiša kakor cerkev, če si je pa satan postavil v njem svoj žrtvenik, bo tudi družina hiša hudobije."

Žena je torej poklicana, da z ljubeznijo in pohlevnostjo naravna svoje moče do vere in verskih dolžnosti, žena je poklicana, da nam vzgoji zopet rod, ki bo v milosti pri Bogu in pri ljudeh. Če bo žena angelj v družini, bo blagoslovljeno vse človeštvo v njej. Možje sicer delajo postave, žene in matere dobro нрав in voljo za postavo.

Zato, žene in matere, vsi skupaj molimo v januarju: Sveta družina v Nazaretu, bodi nam vselej vzor. Naj bi naše družine živele po vašem zgledu, naj bi živeli v čistosti, pohlevnosti in ljubezni, odvrni od njih jezo, sovraštvo in vso hudo voljo. Za to molimo v januarju.

In še molimo:

Naj bi nam Bog ulil v dušo spoštovanje do najsvetejše ustanove božje, do družine. Molimo, da se ne prikrade med nas kuga, ona kuga, ki še nima pravega imena, ker ne zasluži nobenega imena. Kuga, ki ugonablja tolikim narodom kri in sokove življenja, ki se je že prikradla tudi med nas Slovence,

dasi je pred leti še poznali nismo. Po Franciji že postavljajo tablice na ceste, take tablice, kakor služijo trgovcem za reklamo in kramarijo. Na teh tablicah je zapisano: "Matere, imejte otroke!" Posebne tablice postavljajo v obrambo družin in države same. Ali ni to sramota? In Slovenci naj bi šli za njimi; Slovenci, narod Marijin, ki je vedno nosil v svoji duši Boga in vedno živel z Marijo, prečisto Materjo božjo?

Molim, predragi, naj bi Bog slovenskim materam naših časov ulil moč in trdnost naših starih mater, ki so nosili po trinajst, štirinajst življenj pod srcem, pa so bile vedno krepke in verne. Molimo, naj bi jim Bog vendar dal razsvetljenja, da bi ne nasedle vsakemu čenčarju, ki mu je vest in poštenje

deseta briga. Čenča o slabosti matere in ne vem, kaj še vse, pa mu še mar ni za zdravje matere. Ko bi mu bilo mar, bi ne svetoval zakoncem reči, ki škodijo. — Molimo, da bi dal očetom, ki prelamljajo prisego, ki so jo položili pred altarjem v božje roke, prisego, da jim bo žena sovrstnica in žena, ne pa navadna žival, ki jo lahko zlorablja, kadar bi hotel. Da bi jim dal vero in zaupanje naših starih očetov, ki je govorilo vedno le: če mi da Bog otroke, mi bo dal sredstev, da jih bom lahko vzgajal. In še naj bi jim dal to živo zavest: nobene pravice nimam ropati po Templju svetega Duha. Tempelj svetega Duha je človeško telo, in kdor to telo oskrunja, je božji ropar in bo prejel enkrat delež božjih roparjev.

Pet čevljev vzdolž, dva čevlja počez ...

LOVEK, ki šteješ dolarje in se ponašaš z lepo hišico, blagostanjem, veseljem in vsem dobrim, povej mi, kaj boš nesel od vsega svojega tja v dolgo, dolgo večnost ... Nesel boš, nesel morda eno obleko s praznimi žepi, križ in nekaj desk svoje zadnje mrtvaške postelje. Ali ni to toliko kot nič. O zakaj, in čemu vendar navezujeva potem svoje ubogo srce na plesnivo in trohljivo dobrino, o zakaj vendar rijeja s svojo dušo po suhi grudi, ko bo smrt enkrat z lahkoto potrgala vse najine korenine, pa če tudi bodo še tako močne. Zakaj sejeva semena svojega truda in dela v ta pesek, ki nam nobene žetve ne bo dal?

Ruski pisatelj Tolstoj pripoveduje v svojih vaških pripovedkah zgodbo. Zgodbo, ki nam v jasni in kratki sliki pove, koliko zemlje naj si človek odmeri za svojo srečo. Nekje v Rusiji je živel kmet, petičen in bogat kmet. Imel je vedno polne kašče, dobre njive in plodna polja. Tako mu je bilo dobro, da bi bil lahko prav zadovoljen. Pa mu je spak, Bog ve odkod, prinesel nekega dne časopis, ki je bilo v njem pisano, da je tam na koncu Rusije, črna mastna zemlja na milje in milje. Pa te stane vsa zemlja samo pest ruskih tolarjev. Kmet ne bodi len, proda vse, kar ima, polja in beli dom. Kupci so mu našli lepo svoto denarja in hajdi tja proti deželi Baškirov. Baškiri imajo pa to-le prečudno navado. Kdorkoli pride k njim, da bi si kupil kos zemlje, mora položiti na tla dobro pest ruskih tolarjev. Potem pa gre na pot v ranem jutru, ko sonce vzhaja in vsa zemlja, ki jo obhodi do sončnega zatona, je njego-

va last. Če se pa ne povrne do onega mesta, kamor je položil denar, pred sončnim zatonom, pripade vsa ona svota vaški zadrugi, ki prodaja zemljo, in kupec ne dobi ne pedi one zemlje.

Naš kmetič pride torej pred vaškega poglavarja, da bi se z njim pogodil za zemljo. Poglavar mu nastavi ceno in kmet udari v roko. Drugo jutro, uro pred sončnih vzhodom, so se pa napravili na pot. Poglavar, kmet, najstarejši očetje one vasi, pa nekaj mladeničev na konju. Sestali so se na bližnjem gričku. Ondi je bil lep razgled po vsej zemlji, ki je bila na prodaj. Kmet položi svojo pest denarja na tla in prične svojo čudno pot, spremljan od mladeničev na konju. "Ne pozabi, da moraš biti nazaj pred sončnim zahodom," mu še zakliče poglavar z druge z nevošljivim smehom v očeh.

Brž se je podviral naš kmet. Lepa črna zemlja se razprostira pred njim na široko. Oj, si misli, glej, tukaj bodo stala moja pšenična polja. Samega veselja skače kmet. Za njim pa hitijo mladci na konju in postavljajo mejnike in kolce. Zatem pride obsežen travnik. Tudi tega mora imeti, pravi kmet in je vesel potočka, ki žubori po travniku. Na levi leži zopet dolga hosta, dolg gozdič; tudi tega obhodi naš kmetič, jezdec za njim pa zaznamenjajo zemljo. Hodili so uro za uro, kmetu je postalo vroče pri tej hoji, pogledal je proti nebu: sonce je že stalo na poldanskem krogu. "Na stran bom moral zaviti," pravi pri sebi, "da bom ob pravem času nazaj." Pa pred njim leži še ena njiva. Še to, si misli, pa bom šel nazaj. In kmet je začel hiteti, kar so ga noge nesle. Nazadnje stoje tudi krog te njive

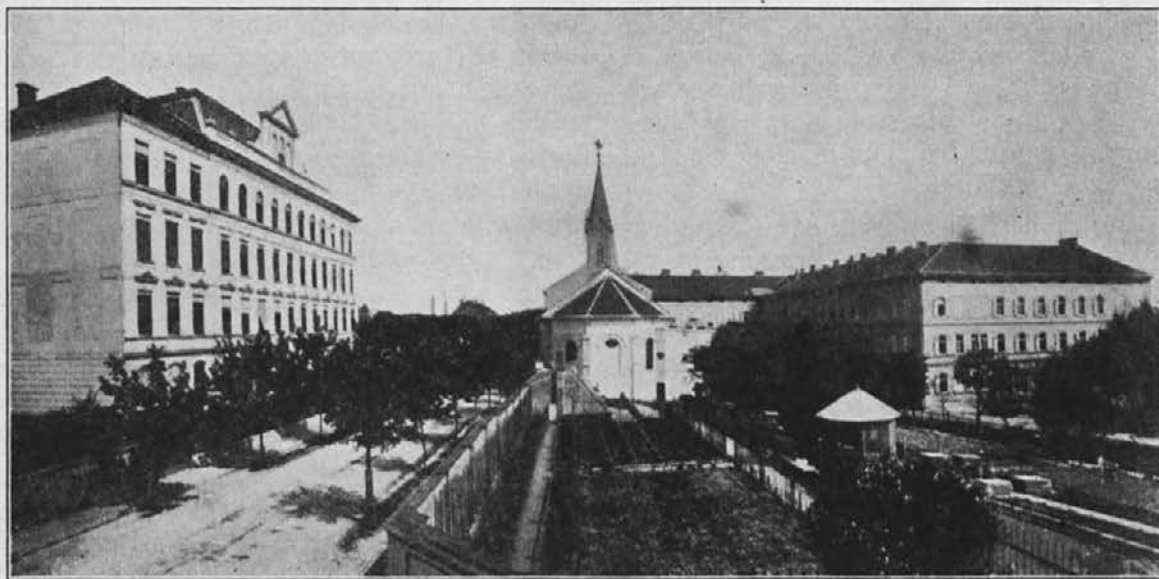
mejniki, hvala Bogu. Zdaj pa se lahko vrne. Sonce gre svojo nebeško pot nazaj. Treba bo hiteti, da boš lahko sonce vjel, kmetič. Glej, kje je še oni griček, kjer stoje tvoji prodajavci in tvoj denar. Tedaj vzdigne svoje roke v bok, kakor je to videl pri tekačih, da bi lažje tekli. In tekli je, tekli, kakor da ga nese vihra. In tudi sonce je teklo, da bi je nesla vihra. Sonce je postalo večje in večje, že se je nebo rdečilo v večerni zarji. Joj, kmetič, če ne boš prišel pravi čas, ob ves denar boš. Oni na griču kličejo, skačejo, vabijo, mahajo z rokami, medtem ko fantje na konjih v najhujšem diru divjajo za hitelim kmetom. Kmetu bije srce kakor kladivo in zdi se mu, da ima same nože v oprsju. Toda teče in teče naprej. "Morda je že vse zgubljeno," pravi pri sebi, "vse: življenje, bodočnost, denar." Samo še za dobro dlan je sonce oddaljeno od obzorja in v trenutku bo zginilo za gorami. Krvavo je sonce. — Kmet vidi to krvavo sonce kakor skoz pregrinjalo, ki mu visi pred očmi. Zadnje sile napne. Pade po dolgem, vstane, se zopet spodtakne, plane pokoncu, pred njim se zasveti zlato, ki ga je zjutraj položil na tla kot kupnino. Ne, samo še nekaj čevljev, pa sem tam. Ne sme biti zgubljeno. Deset čevljev, pet, dva; poglavar vpije, vsi kriče, sonce je zginilo, kmet pa zagrabi z obema rokama po travi na hribčku — in pade kakor kamen na tla; kri se mu vlije

iz ust kakor studenec, strese se po vsem orjaškem životu, enkrat, dvakrat, trikrat in je — mrtev. Tedaj poglavar vrže enemu od mladeničev lopato in zakliče: kopaj pet čevljev vzdolž in dva čevlja počez, toliko zemlje potrebuje človek!

Dragi moji, toliko zemlje potrebuje človek: pet čevljev vzdolž in dva čevlja počez.

In mi divjamo, divjamo, da bi dosegli vsa pšenična polja veselja in pozemske sreče, divjamo, da dosežemo vse travnike, kar jih je po svetu, travnike, ki bi nam dali denarja in premoženja, divjamo, da bi dosegli vse, vse, kar nam oko vidi, kar nam oko poželi; vse, vse, na široko, na visoko, na globoko, nazadnje pa bo prišla ura, ko nam ne bodo dali več zemlje kakor pet čevljev vzdolž in dva čevlja počez. Trideset, petdeset, sedemdeset let za zemljo pet čevljev vzdolž in dva čevlja počez. Trpljenje, težave, gorje za deset gora za pet čevljev zemlje vzdolž in dva čevlja počez. Vse svoje moči, vse svoje telo, vse misli, vse želje, vse besede, vsa dejanja za pet čevljev vzdolž in dva čevlja počez. O norci, norci!

Človek, brat, človek, sestra, ali bova delala samo za košček zemlje pet čevljev vzdolž in dva čevlja počez? Ne, mi hočemo nebeške zemlje, ki je zemeljska mera ne premeri, mi hočemo večnosti, hočemo več kot večnost, mi hočemo Boga.

Materina hiša slovenskih šolskih sester sv. Frančiška v Mariboru, Slovenija.

Tomažev kot.

Ali od opice, ali od Boga?

Človek je od Adama in Eve. Tako uči cerkev, tako uči sveto pismo novega in starega zakona. Bog je ustvaril prva dva človeka, ustvaril je moža in ženo in jima je rekel: Napolnita zemljo in si jo podvrzita.

Tako ima človeštvo enega očeta, eno mater. — Ljudje smo si bratje. Postava o medsebojni ljubezni ni težka, ta postava razodeva čudovito modrost božjo.

Vstali so seveda že mnogi in jih še vstaja sedaj, ki se smeji: "Pravljica, bajka je ta zgodba o stvarjenju prastarišev." — Zakaj se smeji? Ker ne priznajo Boga. Zato tudi pravijo, da je človek iz opice.

To je prav logično, kakor pravimo, to je povsem razumljivo. Zakaj, če bi človek ne bil iz opice, bi bil najboljši dokaz za bivanje božje. To pa ne sme biti. Torej le pod prapor opic! Sam od sebe človek ni nastal. Od Boga ne sme nastati. Torej od opic. Seveda, če bi Boga ne bilo, gospodje učenjaki in njihovi petolizci!

Cerkev — napredku napoti.

Da, je napoti napredku.

Napredovanju greha, zmote, hudobije in moralnega zla.

Ni pa napoti napredku čednosti, krepostnega življenja, resnice, ni napoti Bogu.

Ni napoti tehniki in znanosti. Samo pomisli, koliko učenjakov in raziskovalcev in tudi iznajditeljev je dala človeštvu ravno Cerkev.

Kaj je framazonstvo?

Družba, ki jo cerkev strogo prepoveduje. Ker je naperjena proti altorju in prestolom, proti božji in svetni oblasti.

Nastala je v letu 1717 v Londonu. Prvotni ni imela še tako slabega namena. Bila je zgolj združenje zidarjev, nekaka unija strokovnih zidarjev, kakor imamo po Ameriki teh unij premnogo. Toda kmalu je dobila zgolj brezbožen značaj. Razširila se je po vsem svetu. Razpasla se je najbolj po Ameriki in Angleškem.

Cilj te organizacije je: ločitev cerkve in države, šola brez Boga, razkristjanjenje družine, uničenje Rima in papeštva in kronanih glav ter ustanovitev svetovnega imperija, ki bo poznal samo evangelij pesti in človečanstvo brez Kristusa.

Se razume, da je Cerkev krepko nastopila proti

tej organizaciji. Po cerkvenih postavah član framazonske lože (lokalna združenja se imenujejo lože) ne more sprejeti zakramentov na smrtni postelji, če se noče odpovedati pripadnosti k framazonom. In tudi pokopan ne more biti po cerkvenem obredniku.

Čemu toliko samostanov?

Zakaj pa ne prašaj: Čemu toliko salunov vsepovsod, čemu toliko društev vsepovsod? Samo samostani so ti napoti.

Ja, saluni so zato, ker je veliko žeje po svetu in društva so zato, ker je veliko ljudi po svetu; vsi ne moremo biti v eni organizaciji.

In zakaj toliko samostanov? Ker bi mnogo ljudi rado šlo v samostan in jih v resnici tudi mnogo gre.

Lenobo past? Ne. Poglej v zgodovino in videl boš, da redovni stan tekom vseh let ni toliko lenobe popasel, kakor jo drugi stanovi v enem letu popasejo. Redovniki niso trotje človeštva, etmveč delavni člani, ki so mnogo pripomogli k temu, da si človeštvo reže beli kruh dvajsetstoletne kulture.

Pa zakaj gredo ljudje v samostan? Delajo lahko tudi zunaj. Zato gredo v samostan, da lažje delajo zadnjemu svojemu namenu, ki je Bog. Da udeležijo stari pregovor: moli in delaj. Ne samo: delaj. — Moli in delaj. Na "moli" je povdarek.

In potem, kdo pa v Ameriki najbolj pospešuje vzgojo in izobrazbo, ali ne redovnice?

Premišljevalni redovi se posvečujejo bolj molitvi, ki je temelj sreče in blagoslova božjega. Dejavnost redovi pa se posvete bolj javnemu delu. Oba načina pa sta delivca velikih milosti.

Komunizem — rešenik.

Ne bo ga ne rešil sveta. Pa tudi, če bi bili ljudje sami angelji. Zakaj komunizem se ne da na debelo prodajati. Reči hočem: širše mase ljudstva se ga ne bodo nikoli oprijele, ker zahteva preveč in je preveč idejen. Na papirju je že mogoč.

"Comunis" pomeni skupen. Vsi naj bi imeli eno in isto zemljo, eno in isto mošnjo, vsi naj bi dajali in jemali enako, sejali in želi enako.

Komunizem se je še vsepovsod izjalovil. Tako v posameznih poskusih, kakor v velikih komunističnih državah. Najbolj jasen dokaz, da je komunizem nemogoč, je sovjetska Rusija. Komunizem je napad na človekovo svobodo in pravo zasebnega imetja, mišljenja in dela. Saj še v najbolj idealni družbi prvih kristjanov ni uspel (Ananija in Safira,

ki sta kradla iz skupne blagajne in goljufala apostola Petra, varuha družbe).

Nobena sila ne bo rešila človeštva, nobena druga sila, kakor Kristusovo kraljestvo, ki pa ni "nasilna", temveč prinaša le svobodo duha in duše.

Zažiganje mrličev

je od Cerkve prepovedano. To je pa samo disciplinarna postava, ki jo Cerkev prav lahko odpravi, kadar hoče (v slučajih kuge).

Zakaj ta prepoved?

Prvič iz spoštovanja do izročila: vsa ljudstva so pokopavala mrliča in ne sežigala, predvsem judovski narod. Kristus govori o človeškem truplu kakor o pšeničnem zrnju, ki bo v zemljo položeno. Sv. Pavel piše: Kakor seme je človeško telo. Posejano bo čutno, stvarno telo, vstalo bo duhovno, nadzemsko telo. Tak je bil vedno krščanski običaj.

Drugič je Cerkev prepovedala sežiganje, ker so si prostozidarji vzeli v svoj program sežiganje kot bojno orožje proti Cerkvi, češ, Bog iz pepela ne bo mogel sklicati in zbrati človeške ude . . . Norci.

Cerkvena postava pravi: Ni dovoljeno priskrbeti si, ali pa prisostvovati taki pogrebni ceremoniji. — Kdor obojega ne prekliče, ne more prejeti poslednjih sv. zakramentov radi nepokorščine. Če pa mr-

liča zažgo, ne da bi rajni bil kriv, ga smejo prinesiti v cerkev in tudi duhovnik ga sme blagosloviti, toda brez posebnih ceremonij in tudi spremljati ga ne sme na pokopališče.

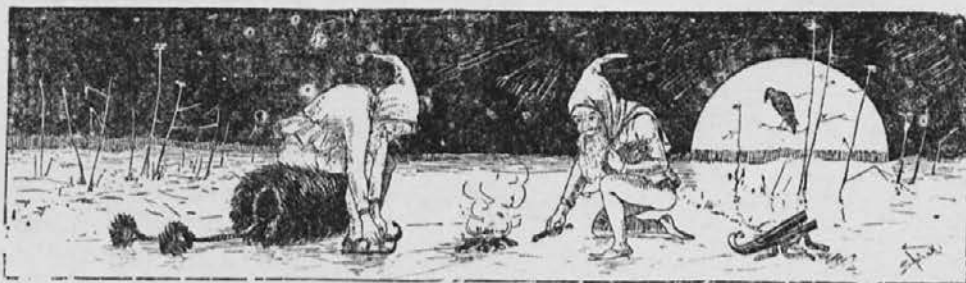
Salvation Army

je ime organizaciji, ki si je stavila nalogo prenoviti svet z delom ljubezni in usmiljenja, ne s Kristusom, ne s cerkvijo in zakramenti. Ta verska sekta nosi sicer lepo ime, v resnici pa nima verskega jedra. Stavljamo jo v vrste krivoverskih sekt, ker ne prizna verskih resnic. Ne prizna sv. Trojice, božanstva Jezusovega, krsta ne prizna, ne drugih zakramentov.

Sredstva k povečanju so notranja razodetja, gledanja in občutki. In človek je šele takrat zveličan, ko doseže popoln duševni mir, takrat šele postane član "Cerkve izvoljenih".

Za propagando se poslužuje ta sekta najrazličnejših band, vojaško je skozinsko organizirana, in se tudi vsepovsod vojaško ponaša.

Na polju usmiljenja je sicer že mnogo napravila in je znatno pripomogla treznostnemu gibanju. Toda kaj, ko resnico zameta, ki brez nje nič uspešnega ne moremo napraviti.

Glasovi od Marije Pomagaj.

P. Benigen.

Mirno je uspravala pozna jesen naravo v zimsko spanje. Lepi so bili dnevi zadnje jeseni in brez snega. Zato smo mogli še marsikaj storiti, kar smo poprej zamudili. Še smo izorali precej njiv za pomladansko setev.

* * *

Živina navajena prostosti, je tudi še v mrzli jeseni raje bivala na prostem kot v hlevu. Le kedar je zvečer mraz hujše pritisnil, se je podala sama v topli hlev. — Še naše pridne čebelice so porabile vsak količkaj sončen novemberski dan in prihajale iz panjev, češ, kar danes lahko storimo, ne odlašajmo na jutri.

* * *

Hišni gospodar je tudi lepo jesen skrbno porabil s svojimi zvestimi pomočniki. Preslikal je čebelnjak in še druga slikanja potrebna poslopja. Popravljal je zlasti s pomočjo minnesotskega rojaka Franka Ulčarja pot proti Jolietu in izravnal trato pred romarskim domom. To bo zopet dajalo lepše pročelje. In veseli smo dovršenega dela, kakor bodo veseli naši romarji drugo leto, ko pridejo k nam. Lepa zunanost naših Brezij bo posebno privlačna častivcem Marijinim, ki jih že težko pričakujemo.

* * *

Kako prijetno je bilo minulo poletje na ameriških Brezjah! — Nedeljo za nedeljo je z veseljem prihajalo nenavadno veliko število romarjev od blizu in daleč. In ko so se prav iz srca priporočili svoji dobri nebeški Materi in se ji srčno zahvalili za prejete dobrote, so šli na grič k jezeru. Tam so preživeli nekaj ur v druž-

bi svojih znancev in prijateljev in se odpočili ter razvedrili v senca košatih dreves. Ta čisti zrak, kamor ne pride dim tovarn, ta lepa lega griča in njegova ravnina, kjer ne odmeva velikomestni hrup in šum, tako blagodejno vpliva na vsakega, da je iz srca vesel in pozabi na svoje križe. Pokrepčan na duši in telesu, je pač umevno, da je romarju prehitro minul prijeten čas in se je na večer le težko ločil od ameriških Brezij ter se podal na svoj dom. Gotovo se še zdaj romarji z veseljem spominjajo lepih ameriških Brezij in že komaj čakajo prihodnje pomladi, da bi zopet pohiteli k svoji ljubljeni Materi na ameriške Brezje. Vse hočemo storiti mi varuhi Marije Pomagaj, da vam bo, dragi romarji, vaše bivanje pri nas v veliko dušno in telesno korist in kličemo vam: na svidenje prihodnjo pomlad!

* * *

Kot zadnje letošnje romarice so obiskale ameriške Brezje žene s konvencije Slovenske Ženske Zveze dne 9. novembra. P. John, naš gvardijan, je opravil za nje sv. mašo. Precej jih je bilo: Mrs. Meta Eržen iz Sheboygana, Mrs. Mary Sluga in Mrs. Mary Glavan, obe iz Clevelanda, Collinwood, Mrs. Mary Vidmar iz Indianapolis, Mrs. Margareta Ritionia iz Milwaukee, Mrs. Rose Smolej iz Bradley, Mrs. Ana Konič in Mrs. Mary Puhek iz Detroit, Mrs. Matilda Dular iz Chicago.

* * *

V pozni jeseni smo pa imeli na ameriških Brezjah še nekaj po-

sebno važnega. Jesenska narava nas prav živo spominja minljivosti vsega, zlasti tudi še minljivosti našega življenja. Staro cerkveno leto se bliža svojemu koncu. Tudi to nam živo kliče v spomin konec našega življenja; kliče nam, da bo treba dati odgovor od vsega življenja neskončno pravičnemu Sodniku.

Kako pripraven je torej ta pozni jesenski čas za vsako leto nam zapovedane duhovne vaje. Šli smo za dober teden v blagodejno samoto in pod vodstvom Rev. p. Jeronima, rektorja in profesorja, smo opravili letošnje duhovne vaje. Ker pa vsi niso mogli priti k nam na duhovne vaje, je za nje naslednji teden p. Odilo imel duhovne vaje v South Chicagi v samostanu župnije sv. Jurija.

Tako smo mi zadostili redovnim predpisom in se pripravili na zadnji prevažni račun, pa si tudi napravili navodilo za prihodnje cerkveno leto.

* * *

“Prosveta” se bo pač čudila, da imamo tudi redovniki zase vsako leto sveti misijon, ker je te dni pisala, da vedno misijonari mo med prosvetarji. Da, če je misijon zapovedan vsako leto redovnikom, kako potreben je šele prosvetarjem! Oni živijo svobodno in se ne zmenijo za Boga in njegove zapovedi ter še druge odvajajo od Njega, — pa tudi oni bodo morali stopiti pred sodni stol božji. Kako potrebno in koristno bi bilo torej tudi za nje, da bi enkrat resno pomislili na svoj račun, ki ga bodo morali kmalu dati vsevednemu in neskončno pra-

vičnemu Sodniku. Zdaj, ko so zdravi, zdaj ko uče, da je človek prost in svoboden in sam svoj gospod, bi bilo silno koristno, resno premisliti, ali je to res in ali je ta pot tista, ki jih bo privedla v srečno večnost, — ali je morda druga pot prava in njihova napakna. Zelo bom vesel, ako bi samo eden izmed njih našel pravo pot k večni sreči, ki bo bral naslednje vrstice. Zato prevdarimo in premislimo, katera je prava pot, da ne izgrešimo svojega zadnjega cilja, saj želimo vsi biti večno srečni.

Stvarnik je odločil človeka, krono stvarjenja, da bo ž njim večno prebival v nebesih, v bivališču izvoljenih. Bog hoče deliti svoje veselje, svojo slavo ž njim, zato ga je ustvaril po svoji podobi in mu dal dva preimenitna darova: um in prosto voljo.

To nepopisno slavo bo pa človek dosegel pod pogojem, da mu zdaj v življenju služi in živi, kakor mu Bog zapoveduje. Toliko plačilo naj si človek zasluži s tem, da spolnjuje, kar mu je Bog zapovedal.

Vsakdo želi biti deležen tega večnega plačila in ga tudi bo, ako je delal po postavi božji. Zveličar je nam vsem odprl nebesa in storil vse, da jih dosežemo. Vsak človek mora pa sam zase storiti svoj del in si zaslužiti večno plačilo. Če bi ne bilo treba delati in se truditi za nebesa, bi vsak prišel v nje. Toda najprej mora človek služiti Bogu, spolnovati njegovo voljo, potem pride zanj večno plačilo...

Tega na marsikdo noče. Da, plačilo bi enkrat vsi radi, neizmerno radi prejeli: toda zdaj ko je edino čas, da si ga zaslužijo, na nočejo služiti Bogu. Taki so predvsem vsi novodobni brezverci in med njimi ne manjka tudi naprednih slovenskih brezvercev. Saj oni vedno povdarjajo, da je človek prost, svoboden, sam svoj gospod, da torej ni treba služiti

Bogu in spolnovati njegovih zapovedi. Kdor torej noče zdaj v življenju služiti Bogu, ta tudi ne bo mogel enkrat dobiti večnega plačila. Že zdravi razum vsakemu pove, da mora človek služiti Bogu, biti njemu podložen, če hoče večno ž njim bivati in kraljevati.

Kako pa Bog zahteva to službo, to podložnost od človeka? Tako, da mu naroča, kako naj živi na svetu, kako naj rabi reči, ki mu jih je dal, da jih rabi po njegovi volji. Če torej človek noče rabiti reči tako, kakor hoče Bog, pokaže s tem, da mu noče biti podložen in tako se tudi sam odreče plačilu, ki bi mu ga dal za njegovo pokorščino.

Ker je Bog Stvarnik in Vladar sveta, ima tudi popolno pravico, da ga vlada. Vse, kar je na svetu, nujno izpolnjuje od Stvarnika določene postave. Edino človek je izvzet od te nujnosti, da si lahko izbere, kar sam hoče. Zato bo pa tudi dobil ali plačilo ali pa kazen, kakor je že bila njegova izvolitev ali v soglasju s postavo božjo ali pa njej nasprotna. Tako je določil Bog glede človeka. Da nam Bog zapoveduje rabo gotovih reči in nam druge prepoveduje, dela zato, ne, ker so ene reči dobre in druge pa slabe, temveč da o tem poskuša našo pokorščino. Vse stvari je Bog ustvaril prav dobre, slabe so postale, ker jih je človek zlorabil. Rabil jih je in jih še rabi proti volji božji, zato so zani slabe in škodljive.

Kaj stori torej, da je kakšna reč dobra ali slaba? To, ako jo rabimo po spoznani volji božji, je dobra: ako jo na rabimo proti volji božji, je slaba. Mi smo na svetu zato, da ubogamo Boga, ker on nas je ustvaril, da mu služimo, da z eno besedo storimo, kar nam zapoveduje. Vojaka dolžnost je, da izpolni novelje svojega predstojnika. In nas veže bolj povelje Boga kot vojaka povelje njegovega predstojnika.

Vojak ima razno orožje, ki mu služi in pomaga, da ž njim doseže svoj namen. Vse njegovo orožje je samo na sebi dobro. Toda, če rabi isto proti predpisom in povelju, če je rabi, da oropa ali rani svojega bližnjika, ali če je rabi v svojo korist proti izrecnemu povelju, tedaj mu je orožje ne v korist, ampak v kvar, postane mu ne sredstvo v dosego njegovega namena, ampak v zapreko.

Vlada mu da orožje, da ž njim zvesto služi svoji domovini. Če pa vojak isto proda sovražniku, ali je pokvari nalašč, je s tem preobrnil namen orožja, storil je iz dobre reči slabo.

Bog je vladar sveta. Mi smo njegove stvari. Dal nam je različnih darov in zmožnosti, da dosežemo svoj večni namen. Vse so dobre in nam koristne, ako jih pa zlorabimo, nas privedejo v pogubo.

Človek res lahko ravna proti svetni ali celo proti postavi božji. Pa to je njemu samemu v škodo, kakor če bolnik noče spolnovati navodil zdravnika. Nekaj časa se more človek upirati Bogu. Ne more ga pa uničiti s svojim uporom.

Če pomislimo, da je vse, kar nam zapoveduje Bog, v našo lastno korist, potem lahko spoznamo, kako grešno je ustavljati se njegovim zapovedim. Ako zapove Bog, da se zdržimo kakih reči, stori to zato, da imamo prilično pokazati mu svojo pokorščino. Če bi nam ničesar ne prepovedal, ampak nam vse dovolil po naši želji in volji, potem bi bili od njega neodvisni, sami svoji gospodje. Tako htočejo biti slovenski brezverci popolnoma svobodni in prosti, da žive, kakor je njim ljubo in drago. Take vprašam: zakaj pa hoče vsak gospodar, da dela njegov služabnik, kar mu on zapove? Ali nismo vsi ljudje služabniki našega najvišjega gospodarja, gospoda nebes in zemlje? Če torej ne spolnimo

tega, kar hoče Bog od nas, nismo njegovi služabniki. In ako mu nočemo služiti v tem življenju, ne moremo biti z njim v prihodnjem. S tem, da storimo, kar nam Bog zapove, ne oziraje se, ali je nam po volji ali ne, pokažemo, da smo njegovi služabniki in se ločimo od onih, ki mu nečejo služiti. Bog nam n. pr. prepoveduje rabiti, kar ni naše, prepoveduje nam krasti. Prepoveduje nam govoriti, kar ni resnično, kar je grešno. Prepoveduje, kar je proti šesti zapovedi. Zapoveduje spoštovati stariše, posvečevati praznike, v časti imeti njegovo njegovo sveto ime. Vse to nam zapoveduje v našo korist. Isti namen ima Bog pri vseh svojih zapovedih, ker pač najbolje ve, kaj je nam v korist, kaj v škodo. Samo Bog, naš Stvarnik, more dajati ljudem celega sveta postave. In to je tudi storil na gori Sinaj ter obenem povedal, kaj hoče, da ljudje spolnujejo in česar naj se varujejo. Spolnovati voljo božjo, je najbolj važna reč v našem življenju.

Bog je torej sam objavil človeku, kaj zahteva od njega. Sin božji je prišel na svet in povedal, da je njegova prva naloga, ne da spolnuje svojo voljo, temveč voljo njega, ki ga je poslal. Vse življenje Kristusovo je bilo dejanje pokorščine. Še celo v najbridkejših svojih trenutkih je govoril: ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi. V molitvi, s katero naj se mi obračamo do svojega Stvarnika, nam vелеva moliti: zgodi se tvoja volja. — Če že pokorna podložnost do svojega nebeškega Očeta tako označuje Kristusa, njegovega Sina, kako brez pogoja pač mora biti nam, njegovim stvarjem! Boj se Boga in izpolnuj njegove zapovedi, to je ves človek, govori Sv. Duh. In naš Zveličar: Ako hočeš iti v življenje, spolnui zapovedi.

Bog je določil, da bodo samo oni, ki ga ljubijo, deležni njego-

ve večne sreče. Dal nam je življenje zato, da bi pokazali, ako ga ljubimo ali ne. Ne prazne besede, pač pa dejanja izpričujejo ljubezen. Ako me ljubite, boste spolnovali moje zapovedi, govori naš Zveličar in zopet: "Kdor ima moje zapovedi in jih spolnuje, ta je, ki me ljubi; a kdor mene ljubi, ga bo ljubil moj Oče in jaz ga bom ljubil in se mu razodel."

Jasno je torej, da je naša večna sreča odvisna od spolnovanja volje božje. Ako spolnujemo njegovo postavo in rabimo reči po njegovi volji, bodo iste nam pomagale k naši večni sreči. Toda, ako bolj cenimo svojo nego božjo voljo, in se ne zmenimo za zapovedi božje, tedaj smo na potu pogubljenja. Priznati moramo resnico, da je naše življenje čas poskušnje. Ako hočemo imeti sedanje življenje za svoj zadnji namen, potem nismo na pravi poti; kajti noben popotnik ne bo došel na svoj cilj, ako obsedi na poti gledajoč, kar je prijetnega in noče iti dalje po poti. In ravno to je, kar iščejo novodobni brezverci po nauku Prosvete, veselja, zadovoljstva na potu, to je v sedanjem življenju in zato zanemarjajo skrb za svojo prihodnjo srečo. Sedanjost jih slepi in moti; pa če bi ne bilo zdaj močnega zapeljevanja, vodečega nas od prave poti, bi bilo pač malo ali nič, s čimer bi mogli pokazati svojo zvestobo Bogu.

Tako pa hoče Bog, da naj pokažemo ljubezen do njega s svojim življenjem. Kako sami ločimo svoje prave prijatelje od nepravih? Ne po tem, kaj nam govorijo, temveč po tem, kaj nam store. Če si v sreči, tedaj imaš mnogo prijateljev. Toda pravi, resnični prijatelj se pokaže v potrebi, ako stori in se žrtvuje za te, tedaj je on tvoj pravi prijatelj.

Bog hoče samo prave, resnične svoje prijatelje imeti pri sebi. —

Torej moramo biti pripravljeni, da se s svojim dejanjem in življenjem pokažemo take. Prestati moramo preskušnjo, katero On hoče. On pa zahteva, da mu pokažemo svojo ljubezen s tem, da rabimo reči tako, kakor nam On vелеva. On hoče, da zaupamo vanj in združimo svojo voljo z njegovo. On pripusti hudo, ki nas zadene; kajti če bi ne pripustil, bi ne mogli pokazati svoje resnične ljubezni, ker bi ne bilo razlike med dobrim in slabim. Tako tudi Bog pripusti, da so hudobneži, dasi jim prepoveduje delati hudo. Storil jih je proste in če si izberejo hudobijo, je to njim v pogubo. Dobri velikrat strašno trpe od hudobnih, kakor zdaj mehiški katoličani od predsednika Callesa. In celo krivica nam lahko služi po volji božji v dobro. Kako? S tem, da ostanemo zvesti postavi božji tudi tedaj, ko nas tlači krivičnež. — Mi ne smemo biti krivični, da bi pregnali krivico. To je pač težko; toda Kristusu je bilo tudi težko, vendar je prenašal krivico. Težave so tudi nam v pravo poskušnjo. Tudi svetniki niso imeli druge poti, da so v dejanju pokazali svojo ljubezen. Ako je močna naša ljubezen, potem prenesemo veliko. Koliko prenese materna ljubezen!

Kadar spoznamo, čemu smo na svetu, ne da delamo po svoji volji, temveč da spolnujemo božjo voljo, tedaj postanemo boljši in srečnejši. Ta resnica je ključ k pravi sreči. Prazno, lažnjivo je torej vse, kar uče novodobni brezverci, da je človek prost, sam svoj gospod, da je zato na svetu, da bi vžival srečo brez Boga. Tak nauki ne privedejo človeka na pravo pot k sreči. To smo jasno spoznali v teh glasovih, pa tudi spoznali, kje je ključ k pravi sreči, naj bi to spoznali, dokler je še čas, tudi "učeni" prosve tarji!

ZAHVALE.

Zahvaljujem se Presv. Srcu Jezusove-mu in Marijinemu ter sv. Tereziji Mali Cvetki za uslišano prošnjo. Moja hčerka je bila močno bolna, pa sem se z zaupno molitvijo k njim zatekla in sem bila uslišana. V ta namen darujem majhen dar Mariji Pomagaj.

Neimenovana, Chisholm, Minn.

Prav lepo se zahvaljujem Mariji Pomagaj v Lemontu za uslišano prošnjo in prilagam dar. S tem spolnujem svojo obljubo.

Francis Zbašnik, Hibbing, Minn.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj v Lemontu za uslišano prošnjo. Bila sem močno bolana in na njeno prošnjo sem zopet ozdravela. Priloženo pošiljam majhen dar.

Brs. Babnič, Eveleth, Minn.

Priloženo Vam pošiljam za sv. mašo. Bila sem nevarno bolana, ker sem pa slišala, da je Lemontska Marija že mnogim pomagala, zato sem se tudi jaz z zaupanjem k njej zatekla in res bila sem uslišana, za kar ji bodi čast in hvala.

Mrs. Katharina Škul, Eveleth, Minn.

Bodi iz srca zahvaljena Marija Pomagaj, že večkrat si mi uslišala prošnje. Prosim Te, stoji mi še v bodoče ob strani. Prilagam majhen dar v podporo lista.

Pavlina Perušek.

DAROVI.

Družina Mr. Frank Papesch, Joliet, darovala kuretine.

Agnes Kos in Jerca Lindich darovala zimskega perila.

Mr. Jakob Šega daroval kuretino. Mr. Math Kremesec, daroval mesenine. Rev. F. Jevnik, župnik iz Forest City, Pa., še čisto dobro ohranjen Križev Pot, za kar se mu prav iz srca zahvaljujemo.

Mr. Martin Sifler krasno skrinjico za relikvije sv. Terezije.

Brat Ciril Jordan nabral večjo množino poljskih pridelkov v Willardu, Wis. Darovali so: Jordan Jos., Frank Perovšek, John Snedic, Valentin Jeras, Joseph Ule, John Gregorich, John Lukas, Mike Artoch, Mrs. Plautz, John Dolenc, Anton Debevc, Anton Toleny, Ludwig Perušek, Frank Morgall, Frank Lunka, Frank Lesar, Frank Hribar, Frank Champa Paul Oblak, John Morgall, Frank Volk, Peter Zell.

Še enkrat vsem darovalcem (darovalkam) stoterni Bog plačaj.

Člani Apostolata so postali:

Uršula Stupnik \$1, Lucija Gregorčič za J. Ferjančič \$10, Louis Pirce \$10, Frances Holst \$1, (po Anni Gerčman) za Frančiška Banceneli in J. Sever \$7.50, E. Maley \$1.50, John Skulj st. \$10, John Skulj ml. \$10, Rosie Krašovic \$1.50, Ivana Zavodnik \$10, Anna Kunich \$10, Anna Jakoš \$1, Josepha Pasel \$1.50, Mary Hitti \$20, Angela Mlakar \$1, John Udovich \$5, Uršula Stupnik \$1, Cecilija Križe \$5, Rev. Trobec za John Justin \$10, Mrs. Frank Globokar \$10, Jerca Peterka \$10, Ivana Merkun \$10, Katharine Kapš \$10, Anton Nemanich \$5, Terezija Zde-

šar \$6, Agnes Gantar \$10, Johana Gnidica \$1, Frank Zalar \$5, Jožef Perko \$30.

Za maše so poslali:

John Ponde \$2, John Ročević \$2, Joseph Kocjan \$1, Johana Gnidica \$1.50, Mary Zore \$1, Uršula Kušar \$5, Mary Russ \$1, Karol Kovačič \$2, Joseph Pešel \$2, Marko Bluth \$2, Dr. Vnebovzeta št. 203, KSKJ. \$1, Katarina Grahek \$1, Mary Zironik \$2, Anna Blahač \$1, po Mr. Joseph Gerd \$1, Frank Stukel \$1, Terezija Zdešar \$1, Mary Depta \$6, Katoe Pavlič \$2.50, John Glivar \$1, Mary Peternel \$1.50, F. A. Strkel \$5, Barbara Globočnik \$1, Anna Sme \$1, Mrs. John Kazer \$1, Frances Tomsha \$1, Josephine Arh \$1, Mary Zore \$1, Katarina Judich \$1, Ivana Merkun \$2, Mary Trunkle \$1, Marko Bluth \$3, Mrs. Frank Tusher \$1.50, Mrs. Frank Globokar \$1, Cecilija Križe \$1.50, Joseph Ray \$2, Joseph Agnich \$2, Mrs. Frank Prestovich \$1, Mary Kukar \$1, Mary Težak \$1, Frank Petruska \$1, Frances Starman \$1, Mary Roman \$4, Anna Gerčman \$1, Mary Markovich \$1, S. Sinčič \$17, Frank Stiglic \$3, Josephine Pintar \$1, Neimen. No. Chicago \$4.50, Frank Visočnik \$1, Mary Pavlešič \$4, Helen Stuz \$1, Neimen. \$1, Kapshiski \$1, Antonija Terlep \$2, John Stariha \$1.50, Ana Smajdek \$1.50, Jenie Laurich \$3, George Surinak \$2, Marko Bluth \$3, John Glivar \$1, Fanie Stariha \$1, Rosie Gayder \$2, John Malek \$5, Anna Kapsh \$2, Joseph Sutak \$2, po Mr. A. Jaksetiču \$1, Anton Malesič \$2, Barbara Kambich \$1, Rosie Mance \$1, Margaret Ritonja \$1, Mary Trunkle \$1, M. A. Cerne \$1, Joseph Jordan \$1, Agnes Jordan \$2, Mrs. P. Sulte \$2, Mary Tames \$2, Anna Zagar \$2, L. Smintich \$1, Angela Kriznar \$5, Mary Prislend \$1.50, Marko Bluth \$1, Mrs. J. Grahek \$1, Mary Bazle \$4, Jakob Rode \$2, Katarina Kapsh \$2, Johana Adamich \$3, Anna Gerčman \$1, Frank Sajovic \$1, Joseph Sunac \$2, Joseph Sunak \$1, Margaret Kompan \$1, Rudolf Jordan \$1, Mary Snežič \$1, Mary Bambich \$1, Mary Kure \$5, Mary Goslič \$1, Uršula Ivšek \$1, Jakob Dolinar \$5, Frances Starman \$1, Joseph Kuhel \$1, Fanie Baraga \$2, Anton Gradišar \$3, Katarina Hladnik \$2, Mary Winter \$2, Anna Schvab \$2, Antonija Možina \$1.50.

Darovi za list Ave Maria:

John Bizal 50c, Rosie Prelogar \$2, Lucija Kalan 38c, Ana Orateh 50c, Fanie Baraga \$1, Mary Gostič \$1, Frances Znidaršič \$5 (v zahvalo), J. Kolman \$1, Mary Prebilih 50c, Neimen. \$5.40, poslal J. Gerdina \$1, J. Resnik 50c, Mary Hitti \$1, Mary Kužnik \$1, Barbara Globočnik \$1, Frances Mohorič \$3, Frances Zbašnik \$1, J. Kastelic \$1, Ludvik Perušek 50c, Rev. F. Azman \$6, Anton Prijatelj \$1.

Darovi za Cerkev Marije Pomagaj:

Mary Stegner \$3, Jenie Ceplak \$1, Mary Hribar 40c, Nick Kozarek 50c, Anna Dolinšek 50c, Marko Bluth 50c, J. Vojčik \$1, Ivana Bambich \$1, Anna Pe-

trašich \$4, John Udovich \$2, Katarina Judnich \$1, Frances Zbašnik \$1, Mary Aufderklam \$1, Anton Prijatelj \$2, Angela Kralj \$5.

Za kolegij sv. Frančiška:

Josephine Pasel 50c, A. Ogolin 75c, Ignac Udovich \$1, Josephine Barto 50c, Mary Kužnik \$1, Mary Gorichen \$1.75, Cecilija Rome \$5, Terezija Zdešar \$1, Frank Jurkovich \$5, Anton Fence \$1, Joseph Kocjan \$1, Peter Bradich \$1.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv.

Tereziji:

Antonija Možina 50c, Anna Lumpert 50c, Helen Ausserer \$2, Anna Premel 40c, Anna Penko 50c, N. Jan \$1, Marko Dragovan 40c, Mary Bambich \$1, Mary Snežič 50c, Margaret Ber. 50c, Agnes Korelc \$1, Anna Gerčman 25c, Mary Fajfar 75c, Johana Zaletel 50c, Anton Strukel 30c, J. Markovčič \$1, Mary Thomas \$1, po Mr. Jakšetichu 50c, Frank Menart 50c, Jenie Lavrich 50c, Rosie Krašović 50c, Anna Smajdek 50c, Helen Stutz 50c, Mary Pavlečič \$2, Frank Visočnik 50c, Neimen. 50c, Mary Markovich \$1, Mary Rom \$1, Mary Kukec \$1, Frances Stukel \$1, Alojzija Stopar \$1, Mrs. F. Kvaternik \$1, Cecilija Križe \$1.50, Josie Zimperman \$1, Mary Gostič \$2, E. Divjak \$1, Ana Slapničar \$1, Mrs. Frank Globokar 50c, Mrs. Frank Tusar \$1, Joe Pike \$1, Josephine Meglen 50c, Josephine Arh \$1, Frank Volovšek \$1, Kattie Pavlič 50c, Marko Bluth 70c, Mary Zugel \$1, Mary Perhne \$1, Agnes Kompare 50c, C. Ahačich 25c, Mary Zore \$1, J. Kosmač \$1, družina Horvat \$2.

Vsem članom apostolata sv. Frančiška javljamo in naznajamo, da bodo v Lemontu odslej vsak mesec opravljali posebno devetdnevno za vse pokojne in rajne člane apostolata, kakor tudi za pokojne naročnike.

Prva devetdnevna se vrši od 8.—16. januarija. Druga devetdnevna se vrši od 20. do 27. februarija.

SPREMEMBA ZASTOPNIKOV.

1) Rock Springs, Wyo. Apolonija Mrak je odšla vstari kraj. Sedajna vrla zastopnica je **Uršula Ivšek.**

2) Beadling, Pa. Novi zastopnik **Frank Pončor.**

3) Oglesbey, Ill. Nova naročnica in zastopnica **Mary Lekan.**

4) Milwaukee, Wis. Nova zastopnica **Margareth Ritonja.**

Umrla sta zadnje tešne zopet dva naročnika Ave Marije. V Steeltonu se je smrtno ponesrečil oče letošnjega novomšanika Rev. J. Bratina. Bil je vzoren mož in zgleden tako kot družinski oče, kakor tudi kot katoličan. Naj mu sveti večna luč.

V So, Chicagi je pa po dolgem bolehanju umrl Mr. Prijatelj, dober in priljubljen rojak. Bog mu bodi plačnik za vse njegovo vztrajno in tiho delo.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Vsem naročnikom, zastopnikom in zastopnicam srečno Novo leto.

Predvsem se moramo zahvaliti za delo v pretečenem letu. Zastopniki so se jako živahno zavzeli za prosep Ave Marije, tako da je število novih naročnikov znatno poraslo.

Prosimo jih blagohotnega sodelovanja tudi v tem novem letu, jubilejnem letu Ave Marije. Dvajset let je preteklo, odkar hodi iz naselbine v naselbino in govori za Boga in vero. Dolga doba težkega dela in truda, toda tudi polna uspeha. Ko gledamo nazaj, smo je veseli iz dna srca, te naše Ave Marije in samo to prosimo Boga, da bi še živela vsaj trideset let, da bi budila slovenski jezik med izseljenci v Ameriki in narodno zavest, pa ne samo narodno zavest, tud vero naj bi budila in ohranjevala. ..., kakor je doslej, tako tudi zanaprej.

Letošnje leto smo, hvala Bogu, uredili adresarij, ki je bil doslej jako pomanjkljiv. Ustavili smo list vsem onim, ki so ga že tri, štiri leta prejeli zastonj in se na ponovne opomine niso odzvali. S težkim srcem ustavimo takim, toda morali smo jim ustaviti, ker gmožno Ave Marija ne more tekmovali z večjimi listi, ki lahko brez skrbi pošiljajo list tudi takim, ki po 6 let ne plačujejo. Upamo, da bomo dobili še vse nazaj. Ne ustavljamo ga pa onim, ki ga res ne morejo plačati, so morda ravno na štrajku ali pa kako drugače prišli v zadrego.

Prosimo pa vse one, ki si lahko odtrgajo ubogih treh dolarjev za naročnino naj jo takoj pošljejo naravnost na Upravo. Ta-

kim, ki jo naravnost pošljejo semkaj v Lemont, bomo dali še poseben dar. Najnovejšo knjigo v vrednosti enega dolarja, vsebinsko je knjiga neprecenljive vrednosti.

Zahvaljujemo se tudi vsem onim zastopnikom, ki si za svoje delo niso vzeli nobenih procentov.

Prosimo zastopnike, naj nam določijo kaj oglasov za letošnje leto. Če le morejo, naj jih dobijo za celo leto. Cene so iste. Oglasne pole Vam določimo, če jih nimate več od lani. Radi bi letošnje leto malo bolj opreminili Ave Marijo. Boljša oprema pa stane. Klišeji stanejo naivč. Brez slik pa Ave Marija mikavna ne bo.

Naročnike prosimo, naj nam sporočajo naslov za slučaj, če se preselijo.

Mnogokrat smo že opozorili naročnike tudi na to naj pazi-jo na številke poleg naslova. Prva številka pove mesec, druga pa leto do katerega je list plačan. Opozarjamo še enkrat vse na te številke. S tem nam bodo prihranili veliko truda, sebi pa morda sitnosti in nadlegovanja.

Cenjenim naročnikom v Rock Springs javljamo, da jih sedaj obiskala tamkaj naša zastopnica Mrs. Uršula Ivšek. Vsem ro-jakom ondi jo toplo priporočamo.

Za Upravo Ave Marije:

Rev. Blanko Kavčič in Rel. Akurzij Somrek, O.F.M.
P. O. Box 443, Lemont, Ill.

LEPO NOVOLETNO DARILLO.

Lepega novoletnega darila lahko postaneš de-ležen sam ali kdo drug izmed tvojih domačih, če namreč vpišeš sebe ali svojega dragega, živega ali rajnega, v Apostolat sv. Frančiška.

Tem potom prav lepo prosimo vse tiste, ki so za-čeli po svojem namenu pošiljati 50c letno, da bi se ob novem letu spomnili svojega sklepa in obnovili članarino za naš apostolat.

Ako pa se morebiti kdo želi vpisati za vselej, naj se žrtvuje in pošlje \$10.00. Če ne more takoj po-slati vseh deset dolarjev, pa jih naj pošlje v obrokih tekom enega leta. Samo eno reč si mora pri tem za-

pomniti: Kadar pošlje zadnji obrok, tedaj mora opomniti upravo Ave Marije, da mu pošlje diplomo.

Diploma bo stalna priča dobrega dela, ki si ga storil in ti bo obenem poročilo, da se te slovenski frančiškani ne prestopajo spominjajo v svojih molit-vah. Pozabili te ne bodo tudi tedaj ne, ko ne bodo več nate mislili tvoji sorodniki.

Ako torej hočeš dobro samemu sebi, ne odlašaj več, ampak pošlji sedaj ob novem letu svoj prispe-vek za Apostolat sv. Frančiška: 50c za eno leto, ali \$10.00 enkrat za vselej. Izpolni v ta namen prilo-ženi kupon:

želim vpisati v Apostolat sv. Frančiška. (Če je dotični umrl, napravi poleg imena križec.)

Plačam za vselej \$.....

Plačam letno

Ime darovavca.

"SLAVA MARIJI."

Tako je ime novemu molitveniku, ki ga razprodaja tudi naša Uprava. STANE \$1.50. Vreden je tega denarja, zakaj molitvenik je vezan v močno usnje in ima zlato obrezo. Tudi papir je fin in kar je največ: tisk sam je prvovrsten, razločen in jasen. Zlasti starejši ljudje ga bodo vsled tega lahko uporabljali pri svojih zasebnih in skupnih pobožnostih.

Človek je pač tako ustvarjen, da potrebuje vodnika v življenju. Vodnika potrebuješ tudi pri svojih pobožnostih. Saj veš, kolikokrat je tvoje srce polno svetih čustev; a dati tem čustvom izraza, to ni vselej lahko. Zato sezi po molitveniku, ki ti polaga na ustna besede za najsvetejše trenutke.

Naslovi naročilo na Upravo Ave Marije, Box 443, Lemont, Ill.

POZOR, AMERIŠKI SLOVENC!

Uprava Glasnika presv. Srca Jezusovega v Ljubljani dobiva že nekaj let razna vprašanja glede pobožnosti presv. Srca, posvetitve družin, apostolstva mož itd., a pisma naših rojakov iz Amerike so pogosto brez točnega naslova, da jih večkrat dobimo šele po večjih ovinkih, mnogo jih pa sploh ne dobimo v roke. Zato prosimo vse naše rojake v Ameriki, da naj blagovolijo pri vseh pisemih in naročilih označiti naš naslov točno tako-le: GLASNIK PRESV. SRCA JEZUSOVEGA, LJUBLJANA, ZRINJSKEGA CESTA 9, JUGOSLAVIJA.

Obenem sporočamo našim rojakom, da pripravljamo DRUGO ZLATO KNJIGO Srcu Jezusovemu posvečenih družin, ki jo bomo poleti 1928 nesli v svetišče Srca Jezusovega v Paray-le-Monial. Zato prosimo, da nam pošljejo naši rojaki kmalu imena posvečenih družin, da jih vpišemo v skupno Zlato knjigo slovenskega naroda. Vse tiskovine, navodila in drugo glede posvetitev družin dobe pri g.

REV. BENIGEN SNOJ O.F.M.,

BOX 443, LEMONT, ILL.

Prosim, da nam pošljete čim prej naročila za Glasnik presv. Srca Jezusovega za l. 1928. Glasnik bo izhajal v l. 1928 v povečanem obsegu, januarska številka ima še priložen koledar in umetniško sliko.

Naročnina ostane ista kot dosedaj, t. j. POL DOLARJA CELO LETO. Denar se pošlje po čekih ali v priporočenem pismu. Naročajte po mogočnosti Glasnik skupno. Glasnik presv. Srca Jezusovega je blagoslovljen od sv. očeta in priporočen od vseh slovenskih škofov. RAZŠIRJAJTE LIST MED SLOVENC V AMERIKI!

J
A
C
O
B
Š
E
G
A

Phone:
2513

S. Ruby St.
JOLIET,

Vsem cenjenim gospodinjam toplo priporočam dobro, sveže in suho meso in dobre kranjske klobase. Ako jih samo enkrat pokusite, prišli boste precej po druge. Imam v zalogi vse vrste grocerijo, skodelice (šalce) krožnike, "ringarje" itd. vse kar gospodinje potrebujejo.

Uglašujemo in popravljamo.

Western Player Action Co.

PETER OESTERREICHER, Mgr.
IZDELOVATELJI PIANOV.

Slovenske pesmi in role na izbiro.

2055 W. 22nd STREET,

Phone Canal 4172

CHICAGO, ILL.

